Европейски омбудсман

Преводът на страницата е генериран чрез машинен превод [Връзка]. *Машинните преводи могат да съдържат грешки, които да водят до нарушаване на яснотата и точността. Омбудсманът не поема отговорност за евентуални несъответствия. За най-надеждна и правно издържана информация направете справка с: изходната версия в английски препратката по-горе. За повече информация вижте нашата* езикова политика и политика за превода [Връзка].

Решение по случай 2577/2004/OV - Твърдение за неоправдано възстановяване на сума в рамките на проект за развитие

Решение
Случай 2577/2004/OV - **Открит на** 12/10/2004 - **Решение от** 26/07/2007

Резюме на решение по жалба 2577/2004/OV (поверително) срещу Европейската комисия

Жалбоподателят, дружество, участващо в консорциум, е било изпълнител по проекта на Комисията „Подпомагане от ЕС за рехабилитацията на администрацията на Ливан". През август 1999 г. жалбоподателят е подписал договор с договарящия орган по проекта, а именно Държавния министър по административната реформа на Република Ливан („OMSAR"). Жалбоподателят е бил изправен пред няколко проблема относно начина, по който Делегацията на Комисията в Ливан се е отнасяла към проекта. С писмо от 22 януари 2003 г. Делегацията е информирала жалбоподателя, че ще си възстанови сумата от 29 306,65 EUR за дневни разходи и разноски за въздушен транспорт, фактурирана от консорциума за поддържащия екип (поддръжка на главен офис). Според жалбоподателя, нелоялното отношение към договора от страна на Комисията е довело до сериозни финансови загуби за жалбоподателя, като е навредило и на репутацията на консорциума.

През август 2004 г. жалбоподателят е подал жалба до Омбудсмана. Жалбоподателят твърди, че (i) решението на Комисията за възстановяване на сумата от 29 306,65 EUR е неоправдано и (ii) Комисията е показала нерешителност и неотзивчивост относно плана, който консорциумът е представил през юни и декември 2002 г. и отново през март 2003 г. за втория етап на проекта. По-нататък в своите съображения жалбоподателят твърди, че (iii) предложението за втори етап на проекта просто е отхвърлено, без OMSAR или жалбоподателят да бъдат изслушани.

По отношение на първото твърдение, в своето становище Комисията заяви, че е имала достатъчно правни основания да иска възстановяването на сумата. Що се отнася до

второто твърдение, Комисията заяви, че забавянията не са единствено от нейна страна и че тя не е останала пасивна. Комисията е отхвърлила третото твърдение на жалбоподателя, като е заявила, че е проявила възможно най-голяма гъвкавост спрямо жалбоподателя.

След подробен анализ на случая Омбудсманът счете, че трябва да се прави разлика между десетдневния предварителен период в самото начало на проекта (през октомври 1999 г.) и останалата част от периода на договора. Относно предварителния период Омбудсманът заключи, че решението на Комисията да си възстанови пътните и дневни разходи за поддържащ екип би могло да представлява пример за лошо управление. Поради това Омбудсманът предложи приятелско решение на спора между жалбоподателя и Комисията. В него той предложи Комисията да преразгледа решението си за възстановяване на сумата от 29 306,65 EUR.

Що се отнася до другите две твърдения, Омбудсманът счете, че те не е налично лошо управление.

В отговора си на предложението за приятелско решение Комисията заяви, че с оглед на решаването на въпроса е преразгледала случая и е приела предложението на Омбудсмана. Комисията обясни, че разходите на обща стойност от 3 536,23 EUR за дневни разноски и самолетни билети са били приети за допустими и са приспаднати от сумата за възстановяване. Следователно, сумата за възстановяване от жалбоподателя е намалена на 25 770,42 EUR. В своите бележки жалбоподателят прие приятелското решение и благодари на Омбудсмана за неговата намеса.

В своето решение Омбудсманът отбеляза, че между жалбоподателя и Комисията е постигнато приятелско решение. Поради това Омбудсманът счита случая за приключен.

Страсбург, 26 юли 2007 г.
Уважаеми г-н X,

На 24 август 2004 г., действайки от името на дружество, Вие подадете жалба до Европейския омбудсман срещу Комисията във връзка с проект на ЕС.

На 12 октомври 2004 г. препратих жалбата до председателя на Комисията. На 6 декември 2004 г. Вие изпратихте електронно писмо, съдържащо Вашето писмо от 3 декември 2004 г., написано в отговор на писмото ми от 12 октомври 2004 г., в което изразявате съжаление, че някои твърдения във връзка с Вашата жалба не могат да бъдат разследвани поради „двегодишния срок“. Вие също така предложихте член 2, параграф 4 от Статута на омбудсмана да бъде преразгледан.

Комисията изпрати становището си на 22 декември 2004 г. На 12 януари 2005 г. Ви го препратих с покана за представяне на съображения, която сте изпратили на 26 февруари 2005 г. Във Вашето писмо Вие отново се позовахте на „двегодишния срок“ и препоръчахте член 2, параграф 4 от Статута на омбудсмана да бъде преразгледан.

В отговор на Вашето писмо от 22 юни 2005 г., в което отправихте запитване относно статуса на Вашата жалба, моята служба се свърза с Вас по телефона и Ви предостави допълнителна информация.

На 7 ноември 2005 г. Вие изпратихте електронно писмо, приложено към писмо от 1 ноември 2005 г. и съдържащо допълнително искане относно статуса на Вашата жалба. На 16 ноември 2005 г. сте провели телефонен разговор с моя офис по този въпрос. На 22 ноември 2005 г. отговорих на Вашето писмо от 1 ноември 2005 г. и Ви предоставих допълнителна информация относно разглеждането на Вашия случай и заявих, че ще Ви информирам за резултата от моите запитвания най-късно до края на февруари 2006 г. В писмото си отговорих и на Вашите забележки относно член 2, параграф 4 от Статута на омбудсмана.

На 1 март 2006 г. Ви изпратих допълнително писмо във връзка с текущото разследване.

На 15 март 2006 г. изпратих писмо до Комисията с искане за допълнителна информация и допълнително становище, което да бъде представено до 30 април 2006 г. Информирах ви в писмо от същия ден.

На 21 април 2006 г. Комисията поиска удължаване на крайния срок за нейното допълнително становище до 31 май 2006 г., което предоставих с писмо от 3 май 2006 г.

На 9 юни 2006 г. Комисията уведоми моята служба, че ще има допълнително забавяне.

На 20 юли 2006 г. Комисията изпрати допълнителното си становище. На 7 август 2006 г. Ви го изпратих с покана за представяне на допълнителни бележки, която Вие изпратихте на 26 септември 2006 г.

На 15 февруари 2007 г. отправих предложение за приятелско решение до Комисията, като я помолих да отговори до 31 март 2007 г. Вие сте били уведомени за това още същия ден.

С писмо от 2 март 2007 г. Комисията поиска удължаване на срока за отговор до 31 май 2007 г. С писмо от 12 март 2007 г. приех искането на Комисията. Вие сте били уведомени за това още същия ден.

С писмо от 5 април 2007 г. Вие ме уведомихте, че Вашето дружество е станало член на друга група от дружества и че в резултат на тази промяна името на Вашето дружество, както и адресът му са се променили.

На 14 май 2007 г. Комисията изпрати своя отговор относно предложението за приятелско решение. Изпратих Ви го с покана за представяне на коментари, която сте изпратили на 15 юни 2007 г.

Пиша ви сега, за да ви информирам за резултатите от направените запитвания.

За да се избегне недоразумение, е важно да се припомни, че Договорът за ЕО оправомощава Омбудсмана да проучва възможни случаи на лошо администриране само в дейностите на институциите и органите на Общността, в настоящия случай Европейската комисия. Статутът на омбудсмана изрично предвижда, че никакви действия на друг орган или лице, като в настоящия случай националните органи, и по-специално министърът на административната реформа, не могат да бъдат предмет на жалба до омбудсмана.

ЖАЛБАТА

Жалбоподателят е дружество на консултанти по управление. Според жалбоподателя релевантните факти са накратко, както следва:

Жалбоподателят, който е сформирал консорциум заедно с друго дружество, е бил изпълнител при изпълнението на проект за развитие на Европейската комисия в трета държава. Възлагащият орган за въпросния проект е министърът на административната реформа на страната, в която е осъществен проектът („OMSAR“). Договорът за проекта е подписан през август/септември 1999 г. (1) , а консорциумът започва да предоставя услугите си на 8 октомври 1999 г.

Жалбата се отнася до обработката на този проект от делегацията на Комисията в държавата на проекта („делегацията“). Според жалбоподателя несправедливото третиране на договора от страна на Комисията е довело до сериозни финансови загуби за жалбоподателя, като същевременно е причинило вреди на репутацията на консорциума.

Независим консорциум, договорен от Комисията, направи междинен преглед на проекта през октомври 2001 г. и издаде мониторингов доклад през април 2002 г.

Заедно с жалбата си до Омбудсмана жалбоподателят е приложил подробна бележка от 14 страници относно проблемите, свързани с тръжните процедури и изпълнението на проекта. В тази бележка жалбоподателят излага следните четири твърдения:

(1) По време на тръжната процедура са констатирани нарушения: тръжната процедура, довела до подписването на договора (на 30 август 1999 г.), е продължителна, противоречива и подложена на много политически маневри. Изминала е повече от една година между искането за предложение (RFP) през септември 1998 г. и началото на предоставянето на услуги от консорциума през октомври 1999 г.

(2) Налице е несправедливо тълкуване на договора по отношение на i) екипа за поддръжка на вътрешното управление, ii) обслужващия персонал на службата и iii) заместването на експерти:

I) С писмо от 22 януари 2003 г. делегацията информира жалбоподателя, че сумата от 29 306,65 EUR, представляваща дневни разходи и разходи за билети, фактурирани от консорциума през годините за екипа за поддръжка на домашния офис, ще бъде възстановена. Жалбоподателят обаче отбеляза, че е следвал тази процедура в продължение на три години и половина и че тя винаги е била възстановявана от Комисията. Жалбоподателят се позова на писмо от OMSAR от 30 септември 1999 г., в което се посочва, че последното е постигнало споразумение с Делегацията по редица въпроси, един от които е подкрепата на вътрешното бюро. Писмото, копирано до Делегацията, при условие че: „ *Г-н [X] [изпълнителният директор на* жалбоподателя] *, г-н [P.] и г-н [B.] се считат за екип* на централното управление (2) , поради което те *имат право само за [sic] самолетния билет и дневните такси* “ (курсивът на жалбоподателя). Жалбоподателят се позова и на писмо на ръководителя на делегацията от 10 декември 1999 г., което според него подкрепя позицията му. В писмото на ръководителя на делегацията се посочва, че „ *ако искате да използвате членовете на надзорния екип за подкрепа като краткосрочни експерти, Вашето предложение ще трябва да бъде предварително и официално одобрено от възлагащия орган след предварителна информация до Комисията* “. В същото писмо също така се предвижда *, че „[a] вече обсъжданата мисия на [изпълнителния директор на* жалбоподателя] *(...) трябва да се счита за обратна от [жалбоподателя] и няма да бъде разрешена фактура* за такси *“ (курсивът на* жалбоподателя). Ако процедурата, използвана от жалбоподателя, е била неправилна през цялото време, би било необходимо по-ранно уведомление и корекция от страна на Комисията и е трябвало да се прилага по-скоро за бъдещи, отколкото за минали данни на екипа за поддръжка на вътрешното управление.

II) Преди подписването на договора през август 1999 г. OMSAR информира жалбоподателя, че няма да бъде в състояние да предостави помощен персонал в офиса, и беше договорено въпросът да бъде повдигнат пред делегацията по време на началния период. Въз основа на това разбиране договорът беше подписан и одобрен от делегацията. По-късно, по време на началния период (3) , жалбоподателят е бил информиран от делегацията, че консорциумът е изтълкувал неправилно RFP и че е трябвало сам да покрие разходите, свързани с помощния персонал на службата.

(III) С течение на времето изискванията за заместване на експерти станаха по-строги и доведоха до значителни разходи за консорциума. Във връзка с това жалбоподателят се позова на събитията, настъпили през 2000 г. и 2001 г., както и на мониторинговия доклад от април 2002 г.

(3) Налице е непоследователност в процеса на вземане на решения в делегацията. Жалбоподателят се позова на пет примера, включващи агенциите бенефициенти по проекта, а именно i) Министерството на вътрешните работи и общините, ii) Министерството на социалните въпроси, iii) Министерството на финансите, iv) Министерството на търговията и икономиката и v) Централното управление на статистиката. В това отношение жалбоподателят се позова на различни инциденти, настъпили през първите две години от изпълнението на проекта.

(4) Налице е липса на прозрачност и отзивчивост от страна на делегацията при мониторинга на проекта, а именно i) неясна комуникация, ii) объркване на ролите и отговорностите и iii) нерешителност и липса на отговор по отношение на плана на жалбоподателя за втора фаза на проекта.

Що се отнася до липсата на решителност и отзивчивост, жалбоподателят заяви, че планът за втората фаза на проекта е бил представен през юни и декември 2002 г. и отново през март 2003 г. Комисията обаче не е предприела съществени последващи действия. По-специално жалбоподателят посочи, че планът е бил представен за първи път през юни 2002 г., но след това е последвал период на пълно мълчание от страна на делегацията. През ноември 2002 г. и едва след като консорциумът е упражнил натиск върху Делегацията, последната публикува изявление, в което предлага някои незначителни промени. Те са изготвени и в началото на декември 2002 г. е представен преразгледан план. Отново последва период на пълно мълчание. Жалбоподателят трябваше отново да упражни натиск върху делегацията, за да предостави насоки относно обхвата на втората фаза. Както и в първия случай, имаше само незначителна обратна връзка. През март 2003 г. беше изготвено трето предложение, включващо бюджет, в което бяха разгледани всички въпроси, повдигнати от делегацията, но след значително допълнително забавяне то просто беше отхвърлено от делегацията на основание, че не отговаря на наличните бюджетни параметри.

Реакцията на омбудсмана

В писмото си от 12 октомври 2004 г., отговарящо на жалбата, Омбудсманът уведомява жалбоподателя, че с изключение на твърдения 2, i) и 4, подточка iii), той няма право по силата на член 2, параграф 4 от своя статут да разгледа жалбата. Тази разпоредба предвижда, че „ *жалбата се подава в срок от две години от датата, на която фактите, на които тя се основава, са станали известни на лицето, подало жалбата* “.

Поради това Омбудсманът поиска от Комисията да представи становище по твърдения 2, i) и 4, подточка iii), а именно, че:

I) Решението на Комисията от 22 януари 2003 г. за възстановяване на сумата от 29 306,65 EUR, представляваща дневните разходи и разходите за билети (свързани с екипа за поддръжка на домашния офис), фактурирани от консорциума през годините, е необосновано. Жалбоподателят иска възстановяване на тази сума.

II) Комисията показа нерешителност и липса на отговор по отношение на плана за втора фаза на проекта, който жалбоподателят представи през юни и декември 2002 г. и отново през март 2003 г.

Допълнителна кореспонденция на жалбоподателя

В отговор на писмото на Омбудсмана от 12 октомври 2004 г. в писмо от 3 декември 2004 г. жалбоподателят предлага член 2, параграф 4 от Статута на омбудсмана да бъде преразгледан, така че двугодишният давностен срок вече да не се прилага за законни жалби.

ЗАПИТВАНЕТО

Становище на Комисията

В становището си Комисията направи накратко следните коментари:

Проектът е договорен през юни 1998 г. между Комисията и OMSAR. Консултацията за мониторинг на проекта („PMC“) е възложена от OMSAR на консорциума на жалбоподателя. Целта на този 36-месечен договор за обслужване е да подпомогне правителството на страната при изпълнението на Националната програма за административна рехабилитация.

Договорът е подписан от OMSAR и жалбоподателя (от името на консорциума) на 30 септември 1999 г. На 30 септември 2002 г., т.е. преди изтичането на срока, е подписано допълнително споразумение за удължаване на срока на договора с още шест месеца — от октомври 2002 г. до март 2003 г.

По отношение на двете твърдения Комисията направи следните коментари:

(1) Възстановяване на сумата от 29 306,65 EUR поради неравноправно тълкуване на договора за подпомагане на вътрешния офис

Що се отнася до първото твърдение на жалбоподателя, Комисията заяви, че след проверка на фактура от жалбоподателя, получена на 28 октомври 2002 г. и обхващаща периода юли-септември 2002 г., Делегацията отбеляза, че разходите за дейности за обратно спиране са били включени в рубриката „Възнаграждение на персонала“. Като се има предвид, че такива разходи не бяха предвидени в договорните разпоредби, Делегацията провери предишните плащания, датиращи от август 2000 г. и обхващащи услугите, предоставени между 30 септември 1999 г. и 30 юни 2002 г. В резултат на тази проверка делегацията установи, че на жалбоподателя е изплатена недължимо сума в размер на 29 306,65 EUR.

С писмо от 22 януари 2003 г. делегацията информира жалбоподателя, че обратното спиране се счита за част от общите разходи на изпълнителя и че следователно таксите и свързаните с тях разходи не е трябвало да бъдат фактурирани. Поради това Комисията информира жалбоподателя, че е необходима корекция на фактурата и че недължимо платената сума ще бъде възстановена чрез приспадането ѝ от следващата фактура на дружеството.

С писма от 5 март и 19 май 2003 г. жалбоподателят твърди, че OMSAR е подало предложение „ *да компенсира (...) разходите за билети и дневни за мисиите* за обратно спиране“ и че жалбоподателят е действал в съответствие с получените указания. Въпреки това, тъй като жалбоподателят е бил информиран на 14 май 2003 г., делегацията не е намерила документи в подкрепа на одобрението на Комисията за такова споразумение. Въпреки отправеното в този смисъл искане, в това отношение не са представени доказателства.

В жалбата си жалбоподателят се позова на писмо, изпратено от ръководителя на делегацията на 10 декември 1999 г., в което се определят условията за исканията за плащане, а именно официално одобрение от възлагащия орган след предварителна информация до Комисията относно назначаването на член на надзорния екип за заден план като краткосрочен експерт. Комисията отбеляза, че в съответствие с договорните условия тези експерти са били упълномощени да извършват краткосрочни мисии през първите шест месеца на проекта, за които са получавали пълно възнаграждение.

Що се отнася обаче до подкрепящите дейности, договорните разпоредби не предвиждат конкретно компенсация или възстановяване на разходи (4) , които се считат за част от общите разходи на консултанта. В действителност жалбоподателят е признал това, когато е заявил в жалбата си, че „предишното *уведомление и поправка от Комисията (...) е трябвало да се прилагат по-скоро за бъдещи, отколкото за минали материали за подпомагане на вътрешното бюро* “. Жалбоподателят обаче изглежда пренебрегва факта, че съгласно член 90.3 от Общите условия за договорите за услуги, финансирани от Европейската общност в средиземноморските страни и територии („Общите условия„), „ *плащането на междинни плащания няма характер на окончателно плащане, освобождаващо получателя от задължението му* “. В допълнение към това фактът, че предишни плащания са били освободени, без да са открити нередности, не може да се счита за валидно изменение на договорните условия. Съгласно член 105 от специалните условия на договора такова изменение е можело да бъде извършено само чрез допълнение. Следователно, в съответствие с доброто финансово управление и съгласно съответните договорни разпоредби, Комисията е била длъжна да гарантира, че средствата на Общността са изразходвани в съответствие с разпоредбите на договора и също така е имала законно право да оспори плащането на недължимо платените суми.

Що се отнася до довода на жалбоподателя, че неговите оправдани правни очаквания не са били спазени (5) , Комисията отбелязва, че съгласно практиката на общностните съдилища правото да се позовава на принципа на защита на оправданите правни очаквания обхваща всяко лице, което се намира в положение, при което е видно, че администрацията на Общността е породила разумни очаквания. Дадено лице може да се позове на нарушение на този принцип само в случай че администрацията му е дала „точни уверения“. В настоящия случай жалбоподателят не е представил доказателства, че Комисията е одобрила споразумението, съгласно което разходите, свързани с дейности за обратно спиране, трябва да бъдат възстановени. Комисията е на мнение, че има достатъчно правни основания да поиска възстановяване на 29 306,65 EUR. Комисията обаче признава, че е имало известно забавяне при откриването на нередовността на плащанията, извършени за дейностите по заден ход, и поради тази причина изразява съжаление пред жалбоподателя.

(2) Нерешителност и липса на отговор по отношение на плана на жалбоподателя за втора фаза на проекта

Що се отнася до второто твърдение на жалбоподателя, Комисията заяви, че към момента на планираното вземане на решение относно втората фаза на проекта възлагащият орган е направил критични забележки относно ниското качество на предоставяните от жалбоподателя услуги за техническа помощ. Независимо от този контекст Комисията

предприе мерки, за да гарантира продължаването на проекта и по-нататъшното му изпълнение на втори етап. Четири месеца преди изтичането на срока на договора, на 21 май 2002 г., Комисията определя условията, при които следва да се осъществи такава втора фаза, и въвежда двуетапна програма за тази цел. През първата фаза до юли 2002 г. OMSAR трябваше да представи предложение за програма за административна модернизация. Ако бъде постигнато споразумение, е предвиден нов етап, който да започне през септември 2002 г., в който трябва да се определят ролята на OMSAR, нуждите от техническа помощ и договорите за услуги, които трябва да бъдат изготвени.

Три последователни предложения за рамката за бъдеща намеса („FFAI“) бяха представени на Комисията от OMSAR.

Комисията посочи, че датите, посочени в твърдението на жалбоподателя, не съвпадат точно с посочените от Комисията. Жалбоподателят заяви, че планът е представен за първи път през юни 2002 г., но едва на 18 юли 2002 г., когато OMSAR е представило временен документ на FFAI с помощта на PMC, са открити слабости.

Поради времеви ограничения, с допълнително споразумение, подписано на 30 септември 2002 г., договорът с консорциума се удължава с още шест месеца до март 2003 г. Това допълнение беше одобрено от Делегацията на 11 октомври 2002 г. и одобрено от седалището на Комисията.

На 4 ноември 2002 г. Комисията представи своите коментари по предложението за FFAI. Едва на 6 февруари 2003 г., а не в началото на декември 2002 г., както посочва жалбоподателят, OMSAR е предоставило на Комисията актуализирана версия на плана. На заседание, проведено на 24 февруари 2003 г., делегацията информира OMSAR и PMC за становището си относно новия план. На 10 март 2003 г. OMSAR отново изпраща нова версия на плана, която е окончателно одобрена на 19 март 2003 г. с някои коментари.

Макар да е вярно, че процесът на вземане на решения е бил дълъг, Комисията е на мнение, че няколко фактора обясняват закъсненията, които във всеки случай не се дължат изключително на Комисията. Както вече беше показано, Комисията не е останала пасивна и е направила всичко възможно, за да гарантира продължаването на проекта. По-голямата част от времето, което е изтекло до окончателното одобрение на FFAI, е можело да бъде запазено, ако исканият документ е отговарял на очакваните изисквания за качество от самото начало. Именно с оглед на доброто финансово и договорно управление Комисията е била длъжна да поиска преразглеждането на FFAI.

Освен това Комисията посочи, че въпреки факта, че изпълнението на проекта изостава от графика, тя е предприела подходящи мерки и е удължила срока на договора, като е осигурила достатъчен бюджет за покриване на шестмесечното удължаване. Тези мерки позволиха на ЧВК да задържи персонала си.

Комисията призна, че е налице известно разминаване в мненията с OMSAR относно това как да се продължи с допускането на продължаващото участие на жалбоподателя след

изтичането на срока на договора на 31 март 2003 г. Докато OMSAR предвиждаше подписването на нов договор в съответствие с процедурата на договаряне, делегацията счете за по-целесъобразно договорът да бъде изменен чрез допълнение.

Поради времеви ограничения делегацията промени подхода си и с писмо от 26 март 2003 г. информира OMSAR за възможността за процедура на договаряне с консорциума. Съответно на 4 април 2003 г. OMSAR представи резултатите от преговорите с жалбоподателя, включително автобиографиите на експертите и преразглеждането на цените.

След оценката на предложението, на 15 април 2003 г. делегацията информира OMSAR, че не може да внесе предложението в седалището на Комисията за одобрение, тъй като i) предложените автобиографии не отговарят на стандартите и често са недостатъчни по отношение на качеството, и ii) Комисията отбелязва, че таксите са се увеличили значително в сравнение с тези, съдържащи се в току-що изтеклия договор. Тези увеличения на таксите варират от 25 % до 30 %, с изключение на международния транспорт, и от 30 % до 39 %, включително международния транспорт. Последното увеличение предполага фиксиране на дневна сума от 919 EUR за такси на краткосрочни международни експерти. Това би довело до изплащане на много по-високи заплати в сравнение с други договори от същото естество, прилагани в рамките на проекта.

Делегацията се позова на циркулярното писмо от 8 януари 2003 г. относно преразглеждането на цените, издадено от Генерална дирекция „Бюджет“ на Комисията. Жалбоподателят преди това е използвал ценовия индекс за изчисляване на увеличенията на таксите. В резултат на прилагането на разпоредбите на циркулярното писмо и изключването на недопустимите разходи за международен транспорт, увеличението на таксите варира от 8,6 % на 19 %, вместо от 30 % на 39 %, както е поискано от консорциума. В съответствие с това изчисление в протокола от срещата, проведена на 24 февруари 2003 г., изпратен както на OMSAR, така и на ръководителя на екипа на проекта, се посочва, че предвиденото увеличение на таксата е 10 %.

Поради това след преоценката на преписката става ясно, че забавянията, за които се дължи Комисията, са били обосновани. Освен това първоначалното решение за отхвърляне на предложението за процедура на договаряне е обосновано както от съображения за добро финансово управление, така и от задължението на Комисията да гарантира, че средствата на Общността се изразходват в съответствие със съществуващите разпоредби.

Комисията стигна до заключението, че нейните служби са действали правилно, спазвали са задължителните за нея правила и принципи и че следователно не е имало случаи на лошо администриране.

Забележки на жалбоподателя

В становището си жалбоподателят повтори забележките, които е направил в писмото си до омбудсмана от 3 декември 2004 г. Той посочва, че макар решението на Омбудсмана да не разглежда твърденията си въз основа на член 2, параграф 4 от Статута на

омбудсмана е формално правилно, той може да не постигне необходимото по отношение на предоставянето на обратна информация на Комисията и по този начин да ѝ откаже възможността да се поучи от проблемите, свързани с изпълнението на проекта. С оглед на това жалбоподателят препоръча член 2, параграф 4 да бъде преразгледан, така че двугодишният давностен срок вече да не се прилага за законни жалби.

Що се отнася до *първото твърдение* , жалбоподателят заяви, че макар да признава, че действително е имало „определено забавяне“ при откриването на нередовността на плащанията, извършени за връщане назад, Комисията поддържа становището си, че има достатъчно правни основания да поиска възстановяване на 29 306,65 EUR от консорциума, тъй като тази сума се твърди, че е била неправомерно изплатена на жалбоподателя от началото на проекта на 30 септември 1999 г.

Във връзка с това жалбоподателят припомни, че копие от писмо от 30 септември 1999 г., написано от OMSAR, е било на разположение на делегацията повече от пет години. В това писмо министърът представи на вниманието на жалбоподателя редица въпроси, които бяха обсъдени с делегацията и бяха одобрени от нея, включително разходите за резервния екип. По-специално OMSAR заяви, че: „ *Г-н [X]* [управляващият директор на жалбоподателя)], *г-н [P.] и г-н [B.] се считат за екип за подпомагане на централното управление и* съответно *те имат право само за [sic] самолетния билет и дневните такси* “ (курсивът на жалбоподателя). Освен това делегацията разполагаше с оправдателни документи за всяка мисия за обратно спиране, всички с упълномощени подписи на OMSAR и официалното одобрение от самата делегация. Тези документи показаха, че консорциумът е спазил съответните правила, установени от OMSAR и Делегацията, и следователно е фактурирал пътни и дневни разходи само за обратно спиране, а никога и за такси.

Вместо това Комисията се е опитала да обоснове законосъобразността на усилията си да поиска с обратна сила плащания, извършени за период от повече от три години. Жалбоподателят счита, че посочените по-горе доказателства са дали достатъчна подкрепа за становището му, че искането на делегацията за възстановяване следва да се счита за „нередовно“.

Що се отнася до *второто твърдение* , жалбоподателят заяви, че становището на Комисията е било поставено в особен контекст, а именно като е подчертало становището на възлагащия орган относно предполагаемо ниското качество на услугите за техническа помощ, предоставяни от жалбоподателя. Това беше особено странно, тъй като делегацията умишлено пренебрегна становището на собствените си експерти по наблюдение. Тези експерти, които показаха пълна осведоменост за изключително сложната и трудна политика, в рамките на която проектът се изпълнява от консорциума, считаха към момента на изтичане на договора (доклад PC/M06 от 2 октомври 2002 г.), че „постигането на крайни продукти до момента„, „способността за постигане на целите„и „потенциалната устойчивост„са „стандартни съгласно плана“. В обобщаващото заключение не са докладвани конкретни „проблеми/необходимост от действие“. Контекстуализирането на становището на Комисията в най-добрия случай е произволно и

със сигурност не е релевантно за разглеждания въпрос.

Произволът и нерешителността на делегацията достигнаха до много вредна държава във връзка с процеса на вземане на решения, свързан с потенциален втори етап. По този въпрос становището на Комисията сама по себе си предоставя достатъчно доказателства за жалбата. Например бяха направени позовавания на факта, че делегацията действително е отнела не по-малко от четири месеца, за да представи коментари по първото предложение за FFAI. Становището на Комисията представи на различни места доказателства за „произволност“, по-специално когато са възникнали различни мнения между OMSAR и делегацията, или по въпроси, свързани с бюджетирането, планирането и процедурите за удължаване на срока. Безпристрастен наблюдател едва ли би могъл да заключи, че процесът на вземане на решения относно удължаването на проекта е объркан и изпълнен с различни предложения и фалшиви очаквания.

Жалбоподателят също така твърди, че делегацията е произволна. Например консорциумът многократно е искал насоки относно параметрите, които ще регулират всяко преразглеждане на ставките, когато навлиза в нова фаза. Отговорът на делегацията беше да поиска от жалбоподателя да бъде по-конкретен и да поиска консорциумът и OMSAR да представят предложения по този въпрос след взаимно обсъждане и преговори. След като персоналът на OMSAR и консорциумът са отделили много време за обсъждане и преглед на бюджетните параметри и са формулирали съвместно предложение за следващата фаза на проекта, последният е бил отхвърлен от същата делегация, която е предложила тази договореност.

Жалбоподателят заяви, че за да се направи справедлива и балансирана оценка на жалбата, омбудсманът може също така да обмисли да поиска становището на OMSAR.

Жалбоподателят също така направи някои по-конкретни забележки, тъй като твърденията на Комисията оказаха известно влияние върху техническите възможности на жалбоподателя като дългогодишен партньор на Комисията. В това отношение жалбоподателят заяви, че не е вярно, че предложените такси са „много по-високи, отколкото в други договори от същото естество“. Всъщност в някои проекти делегацията е плащала такси, удвоени от предложената сума. Освен това таксите, които жалбоподателят е получил при подобни финансирани от ЕС проекти в региона, дори значително надхвърлят предложените такси.

Забележките, че предложените автобиографии не отговарят на стандартите, също бяха неточни. Категоричното отхвърляне на всички автобиографии засили впечатлението, че делегацията просто търси извинение, за да отхвърли предложението.

Независимо от отбелязаната неяснота, например по въпроси, свързани с таксите, делегацията никога не е канила консорциума да обсъди предложението, което му е било представено, да не говорим за предложените експерти и такси. Вместо да започне зряла дискусия, която би могла да доведе до преразглеждане на конкретни елементи, цялото предложение просто беше отхвърлено, без да се дава възможност на OMSAR или на

жалбоподателя да бъдат изслушани.

Въз основа на гореизложеното консорциумът не е съгласен с мнението на Комисията, че неговите служби са действали правилно и че няма случай на лошо управление.

Допълнителни проучвания

След анализ на становището на Комисията и на забележките на жалбоподателя се оказа, че са необходими допълнителни разследвания. Поради това Омбудсманът изпрати писмо до Комисията на 15 март 2006 г. със следното искане за допълнителна информация и за становище по ново твърдение:

I) Искане за допълнителна информация:

(1) В жалбата си жалбоподателят посочва, че „разходите *за дневни и билетни разходи са фактурирани, фактурите* (одобрени от OMSAR) са проверени и одобрени от делегацията *и в крайна сметка и неизменно възстановявани от Комисията в Брюксел* " (подчертаването е добавено). В становището си по становището на Комисията жалбоподателят твърди, че делегацията разполага с

„поредица от оправдателни документи за всяка мисия за заден ход, всички носещи законните подписи от [sic *] OMSAR* и официалното одобрение от самата Делегация *, за да се докаже, че консорциумът се е придържал към съответните правила, установени от OMSAR и Делегацията, и следователно само е фактурирал пътните и дневните разходи за обратно спиране и никога никакви такси* " (подчертаването е добавено).

Следователно, би ли могла Комисията i) да коментира значението на одобряването от страна на делегацията на мисиите за обратно спиране и ii) да изпрати копие от документите, с които е одобрила изпратените от жалбоподателя фактури?

(2) В писмото на OMSAR от 30 септември 1999 г. до жалбоподателя — копие до ръководителя на делегацията — се посочва, що се отнася до етапа преди началото, на

„ *следните въпроси, които бяха обсъдени и* договорени с делегацията на ЕС *: (...) 2. Хонорари на екипа за подпомагане на централното управление за предназначената фаза: Г-н* X. *[изпълнителният директор на жалбоподателя], г-н P. и г-н B. се считат* за екип на централното управление и съответно те имат право само *на [* sic] самолетния билет и дневните такси " (курсивът е мой).

Писмото от 10 декември 1999 г. от Делегацията до жалбоподателя, в което се посочва само, че няма да бъде разрешена фактура за такси , изглежда не противоречи на твърдението в писмото на OMSAR от 30 септември 1999 г. относно възстановяването на пътните разноски и дневните надбавки по време на етапа преди началото. Би ли могла Комисията да направи коментар по този въпрос, както и да изясни какъв е бил „предварителният етап" и какъв период е обхващал?

(3) Омбудсманът отбелязва също, че в писмото си от 22 януари 2003 г. Комисията е уведомила жалбоподателя, че ще възстанови сумите по фактурите, обхващащи периода от 30 септември 1999 г. (т.е. началото на договора) до 30 юни 2002 г. В становището си

обаче Комисията посочва, че през първите шест месеца на проекта (т.е. от 30 септември 1999 г. до 31 март 2000 г.) експерти от подкрепящия екип са получили разрешение да извършват краткосрочни мисии и са получавали пълно възнаграждение за тези мисии. Трудно е да се съгласуват горните две твърдения на пръв поглед. Може ли Комисията да коментира това?

(4) В становището си Комисията посочи, че договорните разпоредби не предвиждат конкретно компенсация или възстановяване на разходите за дейностите по заден ход. При тези обстоятелства може ли Комисията да обясни кога точно е установила, че тези разходи не е трябвало да бъдат възстановени и защо е отнело толкова време, а именно повече от три години след изпращането на първите фактури, за да разбере, че тези разходи не е трябвало да бъдат фактурирани?

(5) В становището си жалбоподателят посочва, че контекстуализирането на становището на Комисията, а именно позоваването на предполагаемото ниско качество на предоставяните от жалбоподателя услуги за техническа помощ, е произволно и не е от значение за този въпрос. Може ли Комисията да коментира това?

(6) В становището си жалбоподателят заявява, че не е вярно, че предложените такси са „ *много по-високи, отколкото в други договори от същото естество* “ (стр. 4 от становището на Комисията). Жалбоподателят също така заяви, че становището на Комисията, че предложените автобиографии не отговарят на стандартите, също е неточно. Може ли Комисията да коментира това?

II) Искане за становище по ново твърдение:

(7) В становището си жалбоподателят твърди, че предложението за втора фаза на проекта просто е било отхвърлено, без да се дава възможност на OMSAR или на жалбоподателя да бъдат изслушани. В този контекст жалбоподателят също така твърди, че е произвол, тъй като, от една страна, е бил поканен от делегацията да представи съвместно с OMSAR предложения относно бюджетните параметри, а от друга страна, съвместното предложение е отхвърлено от самата делегация, която е предложила тази договореност. Може ли Комисията да коментира това ново твърдение?

Допълнително становище на Комисията

В допълнителното си становище Комисията направи следните коментари:

(1) Що се отнася до одобряването на фактурите, Комисията посочи, че изявлението на жалбоподателя, според което присъствените листове за командировки за обратна връзка, приложени към фактурите, са били официално одобрени от делегацията, не е точно. Придружаващите документи, предадени от OMSAR на делегацията, носят само подписите на представителите на OMSAR. Делегацията не е обичайна практика да одобрява фактурите и придружаващите документи и това не е направено и в настоящия случай.

Като доказателство за това към допълнителното становище на Комисията бяха приложени примерни копия както на искане за фактура, така и на присъствен лист. Следователно омбудсманът ще има възможност да прецени дали тези документи са били

или не са били одобрени от Комисията.

(2) Що се отнася до втория въпрос, Комисията не счита, че писмото на делегацията от 10 декември 1999 г. е несъвместимо с писмото на OMSAR от 30 септември 1999 г. Всъщност и двете писма оспорват фактурирането и плащането на такси за дейности по заден ход.

Освен това страните по този договор, т.е. OMSAR и жалбоподателят и неговият партньор, имат задължението да действат съгласно условията на подписания от тях договор. Комисията, в качеството си на публично финансиращ субект, има задължението да гарантира съответствието на плащанията с условията на договора.

Комисията не изключва възможността едната или и двете страни по договора да не са разбрали, че възнаграждението и разходите във връзка с услугите, предоставени от члена на екипа за подпомагане, са били включени в общите режийни такси, плащани на всеки три месеца от OMSAR на жалбоподателя. Дори тази ситуация обаче не би изисквала от Комисията да се съгласи с плащания, които не са разрешени съгласно договора и които съгласно член 105 от Специалните условия не са били официално разрешени.

Г-н В. и г-н С. проведоха среща с ръководителя на делегацията на Комисията по този въпрос и бяха надлежно информирани, че тяхната мисия преди началото трябва да се счита за подкрепящо действие на консултанта. Писмото на Комисията от 10 декември 1999 г. имаше за цел да изясни този въпрос.

Що се отнася до въпроса на Омбудсмана относно предварителния етап, Комисията обясни, че по искане на жалбоподателя този етап, предшестващ започването му, въпреки че не е предвиден в мандата, е включен по искане на жалбоподателя. Поради това към предвидения в заданието срок от шестдесет дни беше добавен десетдневен срок, за да се даде на жалбоподателя повече време за актуализиране на съдържанието на проекта.

Това се оказа необходимо, като се има предвид, от една страна, относително дългото време, изминало между изготвянето на мандата и стартирането на проекта, и от друга страна, сложността на проекта, в който участват всички администрации. Началният период може да продължи най-много 60 дни, считано от датата на подписване на договора. Всъщност в член 7 от мандата се предвижда, *че „проектът на началния доклад се представя в 5 (пет) екземпляра не по-късно от 60 (шестдесет) дни след подписването на договора* “. Всъщност с писмо от 23 септември 1999 г. жалбоподателят предлага на OMSAR да се добави предучителен период от десет дни към този период, което да позволи да се установят промените в обстоятелствата и, ако е възможно, да се предложат съответни действия, насочени към подобряване на стратегията за изпълнение на проекта. Одобрението на тази предучилищна фаза е дадено от OMSAR в писмото от 30 септември 1999 г. Предварителният доклад беше одобрен по време на среща, състояла се на 14 октомври 1999 г.

(3) Що се отнася до третия въпрос, Комисията посочва, че не вижда противоречие между

двете твърдения, но признава, че темата е обърквaща и може да бъде подвеждаща. В писмото си от 22 януари 2003 г. Комисията информира жалбоподателя, че е необходима корекция на фактурата и че недължимо платените суми ще бъдат възстановени чрез прихващане в следващата фактура, но забележките ѝ се отнасят изключително до разходите, свързани с дейности за обратно спиране. Във второто си изявление Комисията възнамерява да обясни на Омбудсмана, че макар членовете на подпомагащия екип да са изпълнявали краткосрочни задачи, те вече са получавали възнаграждение като защитници и следователно не могат да получават друго възнаграждение, освен ако не е било поискано надлежно разрешение (член 105 от Специалните условия).

Статутът, при който експертът изпълнява мисия, не е без значение. Ако задачата на експерта се счита за задна мисия, не се разрешава фактуриране на хонорари. Напротив, ако експертът, член на надзорния екип, изпълнява мисия като краткосрочен експерт, се допуска възнаграждение за тази мисия. Това различно третиране е ясно посочено в писмото на OMSAR от 4 юли 2000 г. Само при предишно разрешение членовете на надзорния екип, който заема заден план, могат да бъдат използвани като експерти в краткосрочен план.

(4) Що се отнася до четвъртия въпрос, Комисията посочва, че изпълнението на договора е осъществено в момент, когато проследяването на операциите е било ограничено от ограничения брой служители, наети в делегацията. Тази липса на човешки ресурси е причина за известно забавяне при откриването на неправомерно извършени плащания за дейности по заден ход, за което Комисията вече изрази съжаление пред жалбоподателя в становището си от 22 декември 2004 г.

Едва от януари 2003 г., когато процесът на децентрализация започна да функционира пълноценно, делегацията получи укрепване на човешките ресурси и тези проблеми бяха открити. Веднага след като Комисията узна за това положение, тя разглежда спорния въпрос с писмо от 22 януари 2003 г. Това се случи по време на периода на изпълнение на договора. В това отношение Комисията има предвид факта, че както е предвидено в член 90.3 от Общите условия, приложими към договора, плащанията, извършени преди датата на изтичане на договора, са междинни плащания и нямат характер на окончателни плащания, освобождаващи получателя от задължението му.

Въпреки че времето, необходимо за откриване на проблемите, несъмнено е било дълго, Комисията потвърждава становището си, че фактът, че предишните плащания са били освободени, не може да се счита за валидно изменение на договорните условия. Това би могло да бъде направено само в съответствие с член 105 от Специалните условия *чрез допълнение „подписано от консултанта и възлагащия орган и одобрено от Европейската комисия* “. Не може да се твърди, че забавянето е коригирало недължимо платените суми по време на изпълнението на договора и не е дало право на жалбоподателя да счита, че тези суми са надлежно платени и не могат да бъдат възстановени от Комисията.

(5) Що се отнася до петия въпрос, Комисията посочва, че нейната оценка на качеството

на предоставяните от жалбоподателя услуги е потвърдена от самия бенефициер на техническата помощ. Всъщност на 16 май 2002 г. OMSAR изпраща писмо до делегацията, в което отправя следните критични забележки по отношение на жалбоподателя: професионална некомпетентност на някои експерти, липса на динамика и гъвкавост в екипа, безотговорност от страна на ръководителя на проекта, недостатъчна координация и излишък на бюрокрация.

Що се отнася до довода на жалбоподателя, че оспорваната оценка не е релевантна по въпроса, жалбоподателят изглежда пренебрегва факта, че решението за продължаване на проекта през втора фаза или за преориентиране на отпуснатите му средства може да бъде взето само от Комисията със съгласието на OMSAR. В това отношение Комисията е била длъжна да поддържа тесен контакт с OMSAR, за да анализира и отстрани специфичните проблеми, възникнали при изпълнението на проекта. Следователно обжалваното решение е прието в съответствие с изискванията за добра администрация.

(6) Що се отнася до шестия въпрос, Комисията посочва, че тази точка се отнася до искането на жалбоподателя за удължаване на срока на договора му.

Преди да разгледа този въпрос, Комисията искаше да уточни, че тя разполага с дискреционни правомощия както да реши дали възлагането на поръчката може да продължи, така и да одобри условията на поръчката, която ще бъде възложена чрез процедура на договаряне от възлагащия орган. Като се има предвид, че предложените от жалбоподателя условия не са приемливи, одобрението не е било възможно. Това задължи Комисията да вземе решение за отхвърляне на предложението за процедура на договаряне. Отхвърлянето е обосновано в интерес на доброто финансово управление и на задължението на Комисията да гарантира, че средствата на Общността се изразходват в съответствие със съществуващите разпоредби.

Що се отнася до въпроса за оценката на Комисията на предложените такси, те действително са били по-високи, отколкото в други договори от същото естество, подписани в рамките на проекта. Преразглеждането на цените доведе до увеличения, вариращи от 30 % до 39 %, включително международния транспорт, и би означавало да се определи дневна сума от 919 EUR за такси на краткосрочни международни експерти, включително международен транспорт. Противно на необоснованото становище на жалбоподателя, това преразглеждане на цените предполага по-голяма сума от тази, приложима за други подобни договори, подписани в рамките на проекта. За целите на поверителността и за да не се накърняват търговските интереси на въпросните дружества, Комисията ще се въздържа от предоставяне на допълнителни подробности относно тези договори. Комисията обаче съхранява копия от такива договори, които са на разположение на омбудсмана, ако счита, че е необходима проверка на досието.

Що се отнася до качеството на автобиографиите, Комисията потвърди становището, което изрази по-рано на 22 декември 2004 г. От таблица, включена като приложение към писмото на делегацията до OMSAR от 15 април 2003 г., Комисията заключава, че повечето от предложените автобиографии не съответстват на поисканите профили за

въпросния проект. Само три от десет профила могат да бъдат счетени за подходящи. Отхвърлянето на тези автобиографии за проекта обаче не означава, че ръководителят на екипа или други предложени експерти може никога да не участват в други проекти, финансирани от ЕС.

(7) Що се отнася до новото твърдение на жалбоподателя, Комисията заяви, че не може да се съгласи с него. Обсъжданията между делегацията и OMSAR относно втората фаза на проекта започнаха на 18 юли 2002 г. и трябваше да приключат до 30 септември 2002 г. Въпреки това, тъй като не беше възможно да се получи приемлив работен план до определения краен срок, Комисията показа максимална гъвкавост по отношение на жалбоподателя, като удължи договора до март 2003 г. Следователно дружеството, както и OMSAR, са разполагали с допълнителни шест месеца, за да подготвят работния план.

Въпреки факта, че Комисията е представила своите мнения относно отхвърления работен план, както и някои насоки за изготвянето на този документ още на 4 ноември 2002 г., приемлив работен план беше представен едва на 10 март 2003 г. и одобрен на 19 март 2003 г. с някои коментари.

От 6 март 2003 г. делегацията организира среща с OMSAR и жалбоподателя, за да изясни как договорът за техническа помощ може да бъде удължен. Въпреки първоначалното несъгласие с OMSAR относно това как да се действа, за да се улесни продължаващото участие на жалбоподателя след изтичането на срока на договора, Комисията отново показа максимална гъвкавост, като промени подхода си. В действителност Комисията се съгласи с OMSAR, че следва да бъде подписан нов договор след процедура на договаряне с жалбоподателя, въпреки че беше на мнение, че е по-целесъобразно договорът да бъде изменен чрез допълнение.

Що се отнася до корекцията на таксите, делегацията непрекъснато осигуряваше диалог с жалбоподателя. На 17 февруари 2003 г. жалбоподателят изпраща писмо до Делегацията, на което на 26 февруари 2003 г. е отговорено надлежно. В отговор на този отговор жалбоподателят изпрати допълнително писмо до Делегацията на 5 март 2003 г. От друга страна, бяха проведени различни неофициални срещи между OMSAR, жалбоподателя и делегацията, на които последната информира жалбоподателя, че в рамките на ограниченията е възможна известна степен на гъвкавост. Всъщност една от тези срещи се състоя на 24 февруари 2003 г. Протоколът от него, който е надлежно препратен на ръководителя на екипа на жалбоподателя по електронна поща, ясно посочва, че възможното увеличение ще възлиза на 10 %.

Следователно, ако преговорите се провалят, това се дължи на нежеланието на дружеството да вземе предвид насоките на делегацията. Задължение на Комисията беше да предложи и да вземе решение относно финансирането и изпълнението на втората фаза на проекта, в съответствие с доброто финансово управление и в съответствие със съответните съществуващи разпоредби. Комисията е била длъжна да гарантира, че средствата на Общността се изразходват в съответствие с изискванията за добра администрация и е имала законното право да отхвърли финансовите условия, поискани

от жалбоподателя.

Допълнителни забележки на жалбоподателя

(1) Що се отнася до отговора на Комисията на първия въпрос на омбудсмана, жалбоподателят отбеляза, че коментарът на Комисията не е разгледал основния проблем, повдигнат от омбудсмана. Жалбоподателят предложи делегацията да „провери и одобри нашите фактури“. Жалбоподателят само е фактурирал пътните и дневните разходи в случай на задръстване на командировки и за период от три години делегацията е решила да плати тези фактури без никакви резерви. Следователно на въпроса на Омбудсмана остава да се отговори от Комисията.

(2) Що се отнася до отговора на Комисията на втория въпрос на Омбудсмана, жалбоподателят, за разлика от Комисията, счита писмата от 30 септември 1999 г. (от OMSAR) и от 10 декември 1999 г. (от Делегацията) за напълно последователни, и заключава, че следователно само нетарифните елементи на дейностите за обратно спиране, т.е. пътуване и дневни, могат да бъдат платени.

(3) Що се отнася до отговора на Комисията на третия въпрос на Омбудсмана, жалбоподателят се съгласи с квалифицирането от страна на Комисията на краткосрочния принос от страна на членовете на подкрепящия екип като „объркващ„и „заблуждаващ“.

(4) Що се отнася до отговора на Комисията на четвъртия въпрос на Омбудсмана, жалбоподателят отбеляза, че не може да не се съгласи с твърдението, че надзорът и управлението на проекта от страна на делегацията са възпрепятствани от липсата на ресурси. От страна на Комисията имаше забележима липса на професионални насоки по сериозни въпроси, докато имаше излишък от непредвидими интервенции, които изглеждаха управлявани само от настроения и личности.

(5) Що се отнася до отговора на Комисията на петия въпрос на Омбудсмана, жалбоподателят заяви, че е запознат с писмото от 16 май 2002 г. от OMSAR до делегацията и може да се съгласи, че някои от експертите понякога не са достатъчно динамични и гъвкави, за да се справят с ежедневните предизвикателства. Жалбоподателят обаче отбеляза, че почти всички експерти, които са работили по този проект, са имали положителни резултати, преди да се присъединят към него, и са работили успешно по следващи проекти, включително финансирани от ЕО. По-конкретно, някои от същите експерти, предложени от жалбоподателя, впоследствие са били наети чрез преки договорености, подкрепяни както от OMSAR, така и от Делегацията, за да извършат работата, която преди това е била поискана от тях от името на жалбоподателя.

(6) Що се отнася до отговора на Комисията на шестия въпрос на Омбудсмана, жалбоподателят отбелязва, че таксите, платени през първата фаза на проекта, са значително по-ниски от таксите, платени по редица други финансирани от ЕО проекти в страната. Жалбоподателят заяви, че е подвеждащо да се твърди, че предложените увеличения ще достигнат 30 % или 38 %. Предложеното увеличение на размера на таксите, изчислено след внимателни и продължителни дискусии с OMSAR, беше 26 % и 28 % за международните експерти и 30 % за националните експерти. Това следва да се

прецени в контекста на много ниското равнище на таксите в началото на проекта през 1999 г. и факта, че това увеличение ще се прилага за период от седем години.

Жалбоподателят заяви също така, че представеният от Комисията рейтинг на автобиографиите на предложените експерти (които никога не са били показвани на жалбоподателя) е пристрастен и фактически погрешен. Делегацията не разгледа честно и професионално предложения екип от експерти. Освен това никога не е била дадена възможност да се обсъждат, преразглеждат и, ако наистина е целесъобразно, да се заменят предложените експерти.

(7) Що се отнася до становището на Комисията относно новото твърдение, жалбоподателят заяви, че ѝ е отнело половин година, за да отговори на първоначалния проект. То беше представено в началото на юли 2002 г. и до края на ноември 2002 г. бяха получени незначителни коментари, след като консорциумът и OMSAR настояха много. Вторият проект беше представен през декември 2002 г. и не бяха получени сериозни коментари. Въпреки това, редица нови директиви и предложения бяха направени от служителите на делегацията и след известно време отново се промениха.

Работният план е изготвен в тясно и продължително сътрудничество с OMSAR, а окончателният вариант е напълно съвместен продукт, отразяващ вижданията и ангажираността на самия OMSAR.

Вярно е, че бяха проведени редица неофициални срещи в контекста на изготвянето на новия работен план, в който служители на Комисията направиха широкообхватни предложения относно степента на възможно или допустимо увеличение на таксите, но в крайна сметка Комисията изрично реши, че OMSAR и консорциумът следва да разрешат този въпрос и да постигнат взаимноприемлив подход. Във връзка с това OMSAR определи Комитет, който да разгледа този въпрос и да представи разумно и практическо предложение. Комисията посочи, че подобно съвместно предложение вероятно ще бъде прието. В крайна сметка този комитет изготви заключения (увеличение между 20 % и 28 % за международните експерти и 30 % за местните експерти), които бяха приемливи и за двете страни, а именно OMSAR и консорциума. Когато тези заключения бяха представени на Комисията, делегацията ги отхвърли. Това хвърля странна светлина върху решението на Комисията да установи тази договореност и отново предполага, че Комисията не е била сериозно ангажирана с намирането на конструктивно решение.

УСИЛИЯТА НА ОМБУДСМАНА ЗА ПОСТИГАНЕ НА ПРИЯТЕЛСКО РЕШЕНИЕ

Предложение на Омбудсмана за приятелско решение

След внимателно разглеждане на становището на Комисията и на забележките на жалбоподателя омбудсманът не беше удовлетворен, че Комисията е отговорила адекватно на първото твърдение на жалбоподателя.

Това становище се основава на следните съображения:

1 Предварителни бележки относно двугодишния срок и обхвата на разследването

1.1 Жалбоподателят е дружество на консултанти по управление, което в консорциум, сформиран заедно с друго дружество, е изпълнител при изпълнението на проект на Комисията за развитие в трета държава. Според жалбоподателя договорът за консултация за мониторинг на проекти („PMC„), подписан през август/септември 1999 г., е бил несправедливо управляван от делегацията на Комисията в държавата на проекта („делегацията“). В жалбата си до Европейския омбудсман жалбоподателят е повдигнал четири твърдения и пределегации. В отговора си от 12 октомври 2004 г. омбудсманът информира жалбоподателя, че с изключение на твърдения 2, i) и iii), на основание член 2, параграф 4 от своя статут той няма право да разгледа жалбата. Тази разпоредба предвижда, че „ *жалбата се подава в срок от две години от датата, на която фактите, на които тя се основава, са станали известни на лицето, подало жалбата* “.

1.2 В писмата си от 3 декември 2004 г., 26 февруари 2005 г. и 22 юни 2005 г. жалбоподателят предлага омбудсманът да обмисли преразглеждане на горепосочения двугодишен срок, предвиден в член 2, параграф 4 от неговия статут.

1.3 С писмо от 22 ноември 2005 г. омбудсманът уведомява жалбоподателя, че в речта си пред Европейския парламент от 27 октомври 2005 г., произнесена по повод представянето на годишния си доклад за 2004 г., е посочил, че възнамерява да преразгледа въпроса за статута на омбудсмана. Омбудсманът добави, че предложението на жалбоподателя ще бъде взето предвид в този контекст.

1.4 Омбудсманът отбелязва, че в своите забележки жалбоподателят е предложил омбудсманът да поиска становището на държавния министър, отговарящ за административната реформа („OMSAR“). Във връзка с това Омбудсманът би искал да посочи, че информацията, съдържаща се в жалбата и в становището на Комисията, както и информацията, получена в резултат на по-нататъшните му проверки, изглеждат достатъчни, за да може той да направи справедлива и балансирана оценка на жалбата. Освен това Омбудсманът би искал да подчертае, че член 3, параграф 3 от Устава на омбудсмана предвижда възможността омбудсманът да изисква информация само от органите на държавите членки, а не от органите на трети държави.

1.5 Като се има предвид, че твърденията на жалбоподателя се отнасят до договорен спор, полезно е да се припомни, че съгласно член 195 от Договора за ЕО омбудсманът е оправомощен да получава жалби „ *относно случаи на лошо администриране в дейността на институциите или органите на Общността* “. Омбудсманът счита, че лошо администриране е налице, когато публичен орган не действа в съответствие с правило или принцип, които са задължителни за него (6) . Следователно лошо управление може да бъде установено и когато става въпрос за изпълнение на задължения, произтичащи от договори, сключени от институциите или органите на Общностите.

1.6 Омбудсманът обаче счита, че обхватът на прегледа, който той може да извърши в

такива случаи, е непременно ограничен. По-специално омбудсманът е на мнение, че не следва да се опитва да установи дали е налице нарушение на договора от някоя от страните, ако въпросът е спорен. Този въпрос би могъл да бъде разгледан ефективно само от компетентен съд, който би имал възможност да изслуша доводите на страните относно релевантното национално право и да прецени противоречиви доказателства по всички спорни фактически въпроси.

1.7 Следователно Омбудсманът счита, че в случаите, свързани с договорни спорове, той има основание да ограничи разследването си до проверка дали институцията или органът на Общността му е предоставил последователна и разумна представа за правното основание на действията му и защо счита, че становището му за договорното положение е обосновано. Ако случаят е такъв, омбудсманът ще заключи, че неговата проверка не е разкрила случай на лошо администриране. Това заключение няма да засегне правото на страните техните договорни спорове да бъдат разглеждани и разрешавани по авторитетен начин от компетентен съд. В настоящия случай членове 50 и 51 от Общите условия, приложими към договора, предвиждат съответно приятелско разрешаване на спорове, а в случай че не е възможно приятелско решение — спорно средство за защита съгласно Правилника за помирение и арбитраж на Международната търговска камара в Париж или съгласно местното законодателство.

2 По твърдяното необосновано събиране и искането за възстановяване

2.1 Жалбоподателят твърди, че е налице неравноправно тълкуване на договора. По-специално жалбоподателят твърди, че решението на Комисията от 22 януари 2003 г. за възстановяване на сумата от 29 306,65 EUR, представляваща дневни и билетни разходи за екипа за поддръжка на домашния офис, фактурирано от консорциума през годините, е необосновано. Жалбоподателят иска възстановяване на тази сума. В подкрепа на твърдението си жалбоподателят се позова на писмо от 30 септември 1999 г. на OMSAR, в което се посочва, че е постигнал споразумение с делегацията по редица въпроси, един от които е подкрепата за вътрешното управление. Писмото, копирано до Делегацията, при условие че: „ *Г-н [X]* [изпълнителният директор на жалбоподателя], *г-н [P] и г-н [B] се считат за екип, подпомагащ централното управление, и* съответно *те имат право само на [sic] самолетния билет и дневните такси* “ (курсивът на жалбоподателя). Жалбоподателят също така се позова на писмо на ръководителя на делегацията от 10 декември 1999 г., което според него подкрепя позицията му.

2.2 В становището си Комисията посочва, че след проверка на фактура за периода юли-септември 2002 г., която е получила от жалбоподателя на 28 октомври 2002 г., Делегацията е отбелязала, че разходите за дейности за обратно спиране са включени в рубриката „Възнаграждение на персонала“. Като се има предвид, че такива разходи не бяха предвидени в договорните разпоредби, Делегацията провери предишните плащания, датиращи от август 2000 г. и обхващащи услугите, предоставени между 30 септември 1999 г. и 30 юни 2002 г. Вследствие на тази проверка делегацията установи, че на жалбоподателя е изплатена недължимо сума в размер на 29 306,65 EUR. Делегацията информира жалбоподателя, че обратното спиране се счита за част от общите разходи на изпълнителя и че поради това таксите и свързаните с тях разходи не е трябвало да бъдат фактурирани. По този начин делегацията информира жалбоподателя, че е необходима

корекция на фактурата и че недължимо платената сума ще бъде възстановена чрез приспадането ѝ от следващата фактура на дружеството. Комисията също така се позова на член 90.3 от Общите условия, приложими към настоящия договор, съгласно който „ *плащането на междинните плащания няма характер на окончателно плащане, освобождаващо получателя от неговото задължение* “. Освен това тя посочва, че фактът, че предишни плащания са били разрешени, без да са открити нередности, не може да се счита за валидно изменение на договорните условия. Що се отнася до довода на жалбоподателя, че неговите оправдани правни очаквания не са били спазени, Комисията отбеляза, че дадено лице може да се позове на нарушение на този принцип само когато администрацията му е дала „точни уверения“. В настоящия случай обаче жалбоподателят не е представил доказателства, че делегацията е одобрила споразумение, съгласно което разходите, свързани с дейностите за обратно спиране, трябва да бъдат възстановени. Комисията е на мнение, че има достатъчно правни основания да поиска възстановяване на 29 306,65 EUR. Комисията обаче призна, че е имало известно забавяне при откриването на нередността на плащанията, извършени за дейностите по заден ход, и поради тази причина изрази съжаление пред жалбоподателя.

2.3 В становището си жалбоподателят припомни, че копие от писмото от 30 септември 1999 г. от OMSAR е било на разположение на делегацията повече от пет години. В това писмо OMSAR представи на вниманието на жалбоподателя редица въпроси, които бяха обсъдени и съгласувани с Делегацията, включително разходите за екипа за подкрепа. Жалбоподателят също така заяви, че делегацията разполага с оправдателни документи за всяка мисия за обратно спиране, като всички те носят законните подписи на OMSAR и официалното одобрение от самата делегация. Те показаха, че консорциумът се е придържал към съответните правила, установени от OMSAR и Делегацията, и следователно само е фактурирал пътните и дневните разходи за обратно спиране, а никога не и такси.

2.4 В отговор на искането на Омбудсмана за допълнителна информация и във връзка с първия въпрос относно утвърждаването на фактурите Комисията посочи, че изявлението на жалбоподателя, според което присъствените листове за командировки, приложени към фактурите, са официално одобрени от делегацията, не е точно. Придружаващите документи, предадени от OMSAR на делегацията, носят само подписите на представителите на OMSAR. Делегацията не е обичайна практика да одобрява фактурите и придружаващите документи и това не е направено и в настоящия случай.

Що се отнася до втория въпрос на Омбудсмана, Комисията заяви, че не счита писмото на Делегацията от 10 декември 1999 г. за несъвместимо с писмото на OMSAR от 30 септември 1999 г., и изрази становището, че и двете писма оспорват фактурирането и плащането на такси за дейности със задна дата. Г-н B. и г-н C. проведоха среща с ръководителя на делегацията на Комисията по този въпрос и бяха надлежно информирани, че тяхната мисия преди началото трябва да се счита за подкрепящо действие на консултанта. Писмото на Комисията от 10 декември 1999 г. имаше за цел да изясни този въпрос. Комисията също така обясни, че макар и да не е предвиден в мандата, по искане на жалбоподателя е бил включен предначален етап, т.е. етап преди

започване на дейността. Поради това към предвидения в заданието срок от шестдесет дни беше добавен десетдневен срок, за да се даде на жалбоподателя повече време за актуализиране на съдържанието на проекта. Одобрението на тази предучилищна фаза беше дадено от OMSAR в писмото от 30 септември 1999 г., а предварителният доклад беше одобрен по време на среща, състояла се на 14 октомври 1999 г.

В отговор на третия въпрос на Омбудсмана Комисията посочва, че не вижда противоречие между изявленията, направени в писмото ѝ от 22 януари 2003 г., от една страна, и от друга страна, в становището ѝ. В писмото си от 22 януари 2003 г. Комисията информира жалбоподателя, че е необходима корекция на фактурата и че недължимо платените суми ще бъдат възстановени чрез прихващане със следващата фактура, но тя се позовава изключително на разходите, свързани с дейности по заден ход. В становището си Комисията обяснява на Омбудсмана, че макар членовете на подпомагащия екип да са изпълнявали краткосрочни задачи, те вече са получавали възнаграждение като защитни механизми и следователно не могат да получават друго възнаграждение, освен ако не е било поискано надлежно разрешение (член 105 от Специалните условия). Статутът, при който експертът изпълнява мисия, не е без значение. Ако задачата на експерта се счита за задна мисия, не се разрешава фактуриране на хонорари. Напротив, ако експертът, член на надзорния екип, изпълнява мисия като краткосрочен експерт, се допуска възнаграждение за тази мисия. Това различно третиране е ясно посочено в писмото на OMSAR от 4 юли 2000 г. Само при предишно разрешение членовете на надзорния екип, който заема заден план, могат да бъдат използвани като експерти в краткосрочен план.

В отговор на четвъртия въпрос на Омбудсмана Комисията посочва, че изпълнението на договора е осъществено в момент, когато последващите действия във връзка с операциите са били ограничени от ограничения брой служители, наети в делегацията. Тази липса на човешки ресурси обясни известно забавяне при откриването на недължимо извършени плащания за дейности със задна дата, за което Комисията вече изрази съжаление пред жалбоподателя в становището си от 22 декември 2004 г. Едва от януари 2003 г., когато процесът на децентрализация започна да функционира пълноценно, делегацията получи укрепване на човешките ресурси и тези проблеми бяха открити. Веднага след като Комисията узнала за ситуацията, тя разглежда спорния въпрос с писмо от 22 януари 2003 г. Въпреки че времето, необходимо за откриване на проблемите, несъмнено е било дълго, Комисията повтаря, че не може да се твърди, че забавянето е легитимирало недължимо платените суми по време на изпълнението на договора, и не е дало право на жалбоподателя да счита, че тези суми са надлежно платени и не могат да бъдат възстановени от Комисията.

2.5 В допълнителните си забележки жалбоподателят посочва, че Комисията не е отговорила на първия въпрос на омбудсмана. Що се отнася до втория въпрос, жалбоподателят, за разлика от Комисията, счита, че писмата от 30 септември 1999 г. (от OMSAR) и от 10 декември 1999 г. (от Делегацията) са напълно последователни, и заключава, че в резултат на това само нетарифните компоненти на дейностите за обратно спиране, т.е. пътуване и дневни, биха могли да бъдат платени. Що се отнася до

отговора на Комисията на третия въпрос на Омбудсмана, жалбоподателят се съгласи с квалифицирането от страна на Комисията на краткосрочния принос от страна на членовете на подкрепящия екип като „объркващ„и „заблуждаващ“. Що се отнася до отговора на Комисията на четвъртия въпрос на Омбудсмана, жалбоподателят отбеляза, че не може да не се съгласи с твърдението, че надзорът и управлението на проекта от страна на делегацията са възпрепятствани от липсата на ресурси. От страна на Комисията имаше забележима липса на професионални насоки по сериозни въпроси, докато имаше излишък от непредвидими интервенции, които изглеждаха управлявани само от настроения и личности.

2.6 За да разгледа твърдението на жалбоподателя, Омбудсманът трябва да определи i) дали въз основа на договора жалбоподателят е имал право на плащане в размер на 29 306,65 EUR за дневните разходи и разходите за билет за екипа за поддръжка на домашния офис (или „заден ход“ (7)) и ii) дали решението на Комисията да възстанови сумата е било справедливо.
По въпроса дали въз основа на договора жалбоподателят има право на плащане в размер на 29 306,65 EUR
2.7 Що се отнася до първия въпрос, а именно дали жалбоподателят е имал право на плащане на разходите за екипа за поддръжка на вътрешното бюро, Омбудсманът отбелязва, че разпоредбите, приложими към проекта, се съдържат в i) договорното писмо (договарящите се страни са жалбоподателят и OMSAR) (8) ; II) Общите условия за договори за услуги, финансирани от Европейската общност в средиземноморските страни и територии („Общите условия“); III) „Специални условия“; и iv) референтните срокове. Що се отнася до финансовия аспект на проекта, специалните условия съдържат приложение Г, озаглавено „Списък на таксите и разходите (финансово предложение на [жалбоподателя])“.

2.8 Омбудсманът отбелязва, че нито общите условия (а именно глава VI „Плащания“), нито специалните условия съдържат разпоредби, специфични за разходите на екипа за поддръжка на вътрешното бюро. Освен това в собственото финансово предложение на жалбоподателя (9) , което съдържа преглед на разбивката на цените (10) , не се предвижда възстановяване на разходите на екипа за поддръжка на домашния офис. Всъщност Омбудсманът отбелязва, че точка I.1.5 от финансовото предложение на жалбоподателя ясно посочва в раздел „ *Изключени разходи: (...) обслужващ офис персонал* “. Единственият документ, който съдържа изрично позоваване на екипа за поддръжка на домашния офис, е техническото предложение на жалбоподателя (11) , а именно точка 7.3 от него „Подкрепа от централното управление“. Настоящият документ обаче не се отнася до разходите на екипа за поддръжка на домашния офис, а само описва принципите, прилагани от жалбоподателя във всички негови проекти.

2.9 От гореизложеното Омбудсманът заключава, че въз основа на договорните и други разпоредби, приложими към проекта, жалбоподателят не е имал право, съгласно Договора, на възстановяване на дневните и билетните разходи за поддръжка на домашния офис.
По въпроса дали решението на Комисията да възстанови сумата от 29 306,65 EUR е

справедливо
2.10 Следователно Омбудсманът трябва да анализира дали решението на Комисията да възстанови сумата от 29 306,65 EUR е било справедливо. В този контекст е важно да се анализират съответните документи, различни от договора, а именно i) писмото на OMSAR до жалбоподателя от 30 септември 1999 г., копие до ръководителя на делегацията, и ii) писмото на ръководителя на делегацията от 10 декември 1999 г. до жалбоподателя:

Писмото на OMSAR до жалбоподателя от 30 септември 1999 г. информира последния, че договорът е одобрен от ръководителя на делегацията, и го приканва да пристъпи към фазата преди началото. Освен това в писмото се посочва, че

„ (...) обаче бих искал да Ви обърна внимание на следните въпроси, които бяха обсъдени и договорени с [Sic *] с делегацията на ЕС: (...)*

2. Хонорари на екипа за подпомагане на централното управление за предначалната фаза *:*

Г-н X. [изпълнителният директор на жалбоподателя], г-н [P] и г-н [B] се считат за екип на централното управление и съответно те имат право само на *[* sic] самолетния билет и дневните такси *. Ставката на дневните надбавки следва да бъде максимално еквивалентна на приетата от ПРООН. (...)* " (подчертаването е добавено).

В писмото на ръководителя на делегацията от 10 декември 1999 г. до жалбоподателя се посочва, че:

" *[W]е напомнят, че услугите за обратно спиране, които сте предложили с настоящия ни договор, са включени в общите Ви режийни такси. Следователно, в случай че искате да използвате членовете на надзорния екип за заден ход като краткосрочни експерти, Вашето предложение ще трябва да бъде предварително и официално одобрено от възлагащия орган след предварителна информация до Комисията.*

Както вече беше обсъдено по време на последното посещение на г-н [B] и г-н [C] в моя кабинет, мисията преди започване *на [изпълнителния директор] на [жалбоподателя] и г-н [B] трябва да се счита за заден ход на [жалбоподателя] и* няма да бъде разрешена фактура за таксите *(...)* " (подчертаването е добавено).

2.11 Следователно от гореизложеното следва, че трябва да се направи разграничение между периода преди началото, от една страна, и остатъка от срока на договора, от друга страна.
I) По отношение на предучилищния период
2.12 Що се отнася до периода преди началото, следва да бъдат направени следните коментари. Първо, Омбудсманът отбелязва, че „фаза преди началото“ не е предвидена в мандата, който се отнася само до началната фаза. Комисията обаче обясни в отговора си на искането на Омбудсмана за допълнителна информация, че предучилищната фаза е

била десетдневна предучилищна фаза, която е била включена по искане на жалбоподателя от 23 септември 1999 г., и че тази фаза е била добавена към шестдесетдневния първоначален период. Съгласно член 7, параграф 1 от мандата проектът на началния доклад е трябвало да бъде представен не по-късно от 60 дни след подписването на договора (който в действителност е подписан на 30 септември 1999 г.). Като се има предвид, че Комисията се е позовала на „фаза преди започване“, може да се предположи, че предучилищната фаза се отнася до десетте дни преди подписването на договора. В писмото на жалбоподателя от 23 септември 1999 г. до OMSAR обаче се посочва, че периодът от 27 септември до 6 октомври 1999 г. представлява предучилищна фаза. От друга страна, в писмото си от 30 септември 1999 г. до жалбоподателя OMSAR заявява, че договорът е подписан и че „ *в съответствие с това Ви приканваме да пристъпите към фазата преди началото* “. От това писмо изглежда, че фазата преди началото на договора е била десет дни в самото начало на договора, въпреки че не е ясно дали този период е обхващал точно първите десет дни (от 30 септември до 9 октомври 1999 г.) от договора. Ясно е обаче, че фазата преди началото е била прекратена до 14 октомври 1999 г., както Комисията посочва в репликата си, че предварителният доклад е бил одобрен на този ден.

2.13 Страните се съгласяват, че не са допустими такси по отношение на услугите на екипа за заден ход нито по време на периода преди началото, нито по време на останалата част от срока на договора. Следователно остава да се провери дали същото важи и по отношение на дневните и пътните разходи на екипа за поддръжка на домашния офис във връзка с етапа преди началото. Омбудсманът отбелязва, че в писмото на OMSAR от 30 септември 1999 г. изрично се посочва, че както е договорено с Делегацията, екипът за поддръжка на вътрешното бюро има *право „на самолетния билет и дневните такси* “ по време на периода преди началото. Делегацията получи копие от писмото и поради това трябва да се счита, че е знаела за съдържанието му. Поради това би било логично да се предположи, че делегацията би коригирала OMSAR по този въпрос, ако счете, че последното е представило погрешно резултатите от обсъжданията си с делегацията по този въпрос. Омбудсманът отбелязва обаче, че в писмото си от 10 декември 1999 г. делегацията не е направила такава корекция, а само е посочила, че *няма* да бъде разрешена фактура за *таксите* за командировката преди началото. С оглед на гореизложеното изглежда, че както OMSAR, така и делегацията са приели, че жалбоподателят следва да има право на дневни надбавки, както и възстановяване на пътните разходи по отношение на командировките на екипа за заден ход по време на периода преди началото. Омбудсманът отбелязва, че Комисията твърди, че забавянето при откриването на неправомерно извършени плащания за подпомагане на дейностите се дължи на липсата на човешки ресурси в нейната делегация. Тъй като обаче, както показва писмото ѝ от 10 декември 1999 г., делегацията е разгледала въпроса, омбудсманът счита, че този аргумент не може да обясни поведението на делегацията.

2.14 Омбудсманът отбелязва, че информацията, която му е била предоставена, не му позволява да установи колко мисии на екипа за обратно спиране са били проведени по време на периода преди началото. В резултат на това омбудсманът не е в състояние да

установи точния размер на пътните разноски и дневните надбавки във връзка с тези командировки. Ясно е обаче, че такива мисии са се състояли. Омбудсманът отбелязва, че в писмото на OMSAR до Комисията от 4 юли 2000 г. се споменава най-малко една мисия по време на периода преди началото на периода от член на подкрепящия екип, а именно г-н В. (мисия от 2 до 17 октомври 1999 г.).

Въз основа на гореизложеното Омбудсманът стига до заключението, че Комисията не му е предоставила съгласуван и разумен отчет за правното основание за своето решение по отношение на възстановяването на сумите, платени от нея за пътни разноски и дневни надбавки във връзка с командировките на екипа, отговарящ за заден ход, по време на десетдневния период преди началото. Следователно предварителното заключение на Омбудсмана е, че решението на Комисията да възстанови тези суми би могло да представлява случай на лошо администриране. Поради това той ще направи предложение за приятелско решение по този аспект на делото.

II) По отношение на остатъка от срока на договора

2.16 Що се отнася до остатъка от срока на договора след етапа преди началото, Омбудсманът отбелязва, че в писмото на делегацията от 10 декември 1999 г. се посочва, че членовете на подкрепящия екип могат да бъдат използвани като краткосрочни експерти, при условие че i) предложението е било предварително и официално одобрено от възлагащия орган, т.е. OMSAR, и ii) Комисията е била предварително уведомена. В становището си Комисията повтаря, че през първите шест месеца на проекта, т.е. от 30 септември 1999 г. до 31 март 2000 г., експертите от подкрепящия екип са получили разрешение да извършват краткосрочни мисии и са получавали пълно възнаграждение за тях.

2.17 Въз основа на доказателствата по досието омбудсманът стига до следните заключения: Единственият документ в досието, който показва, че мисия на член на екипа за подкрепа като краткосрочен експерт е одобрена от OMSAR, е писмото на OMSAR от 4 юли 2000 г. до делегацията. Настоящото писмо се отнася до мисията на г-н В. от екипа за подкрепа като краткосрочен експерт от 27 ноември до 14 декември 1999 г. В писмото се посочва, че командировката е одобрена от OMSAR на 6 декември 1999 г. В преписката обаче няма документ, който да доказва, че Комисията е била информирана за това преди провеждането на мисията. Самото писмо от 4 юли 2000 г. е изпратено шест месеца след одобряването на мисията от OMSAR. Омбудсманът не е открил други документи в досието, в които се посочва, че мисиите на предпазните механизми като краткосрочни експерти са били одобрени от OMSAR и предварително съобщени на делегацията. В становището си жалбоподателят се позова на официално одобрение на фактурите от страна на делегацията. В писмената си реплика обаче Комисията посочва, че не съществува обща практика за одобряване на фактурите и че това също не е направено в настоящия случай. Във връзка с това Омбудсманът отбелязва, че в член 100 от специалните условия („ *Процедура за плащане* „) действително не се предвижда потвърждаване на фактурите от делегацията, но се посочва, че платежните документи трябва да бъдат представени на OMSAR и „за сведение“ на делегацията. Поради това въз основа на горепосочените съображения изглежда, че не може да се установи, че жалбоподателят е имал право на възстановяване на разходите за услугите на

предпазните механизми в качеството им на краткосрочни експерти в периода след периода преди началото.

Въз основа на гореизложеното Омбудсманът стига до заключението, че Комисията е предоставила съгласуван и разумен отчет на правното основание за позицията си, че жалбоподателят няма право на никакви пътни разноски или дневни надбавки във връзка с командировките на екипа за обратно спиране, които са се състояли след периода преди началото.

Въпреки това Омбудсманът трябва да провери дали решението на Комисията да възстанови съответната сума i) е спазило оправданите правни очаквания на жалбоподателя и ii) е било справедливо. Омбудсманът отбелязва, че решението на Комисията за възстановяване се отнася до плащания, извършени за период от повече от две години и половина, и че това решение е взето повече от три години след извършването на първото от тези плащания.

2.20 Що се отнася до оправданите правни очаквания, Омбудсманът отбелязва, че въпреки че не се позовава изрично на принципа на оправданите правни очаквания, основният аргумент на жалбоподателя в искането за възстановяване на сумата може да се счита за такъв. В това отношение жалбоподателят твърди, че е представил посочените фактури в продължение на три години и половина и винаги е бил плащан от Комисията през този период. Във връзка с това Омбудсманът отбелязва, че „ *правото да се разчита на принципа на защита на оправданите правни очаквания обхваща всяко лице, което се намира в положение, при което е очевидно, че администрацията на Общността го е накарала да има основателни очаквания* “ (12) . В настоящия случай Омбудсманът отбелязва, че жалбоподателят не е представил документ или друг елемент, въз основа на който е можел разумно да установи основателни очаквания от страна на делегацията, че разходите на екипа за заден ход след периода преди началото са били възстановени. Омбудсманът също не е открил такъв документ в досието. Освен това омбудсманът счита, че сам по себе си фактът, че фактурите са платени, не може да породи оправдани правни очаквания. Въз основа на гореизложеното Омбудсманът счита, че принципът на защита на оправданите правни очаквания не е нарушен от Комисията по отношение на периода след етапа преди началото.

2.21 Накрая Омбудсманът трябва да анализира дали фактът, че Комисията е решила да възстанови съответната сума три години след представянето и плащането на първите фактури, представлява неравноправен характер. Във връзка с това Омбудсманът отбелязва, че период от три години, за да се установи, че плащанията са извършени неправомерно, е наистина дълъг период. Въпреки това, както беше споменато по-горе, очевидно не е имало договорна основа за тези плащания. Комисията заяви, че фактът, че съответните фактури са били платени, не може да се счита за валидно изменение на договорните условия и че такова изменение, в съответствие с член 105 от Специалните условия, би изисквало допълнение „ *подписано от консултанта и възлагащия орган и одобрено от Европейската комисия* “. Омбудсманът счита този аргумент за убедителен. Освен това следва да се отбележи, че в писмото си от 10 декември 1999 г. ръководителят

на делегацията ясно е посочил условията, които трябва да бъдат изпълнени, ако все пак трябва да бъдат извършени плащания във връзка с командировките на екипа за заден ход след етапа преди началото. Както беше посочено по-горе, жалбоподателят не е установил, че тези условия са били спазени в настоящия случай. Въз основа на тези съображения омбудсманът счита, че фактът, че три години са изтекли, преди Комисията да вземе решение за възстановяване на съответните суми, не е достатъчен, за да се установи твърдението на жалбоподателя, че Комисията е действала несправедливо по отношение на периода след етапа преди началото. Освен това Омбудсманът отбелязва, че жалбоподателят се е възползвал от недължимо платените суми и че Комисията не е поискала лихви върху възстановените от него суми.

3 По твърдяната нерешителност и неотговорност по отношение на плана за втора фаза на проекта

3.1 Жалбоподателят твърди, че Комисията е показала нерешителност и липса на отговор по отношение на плана, представен от консорциума през юни и декември 2002 г. и отново през март 2003 г. за втората фаза на проекта.

По-специално жалбоподателят посочи, че планът е бил представен за първи път през юни 2002 г., но че е последвал период на пълно мълчание от страна на делегацията. През ноември 2002 г. делегацията публикува изявление, в което се предлагат някои незначителни промени, но едва след като консорциумът е упражнил натиск върху делегацията. Тези промени бяха осъществени и в началото на декември 2002 г. беше представен преразгледан план. Отново последва период на пълно мълчание. Според жалбоподателя е трябвало да се упражни отново натиск върху делегацията, за да се предоставят насоки относно обхвата на втората фаза. Както и в първия случай, имаше само незначителна обратна връзка. През март 2003 г. беше изготвено трето предложение, включващо бюджет, в което бяха разгледани всички въпроси, повдигнати от делегацията, но след значително допълнително забавяне то просто беше отхвърлено от делегацията, тъй като то не отговаряше на наличните бюджетни средства.

3.2 В становището си Комисията описва различните стъпки в оценката на плана на жалбоподателя за втората фаза на проекта. Комисията заяви, че OMSAR ѝ е представила три последователни предложения от Рамката за бъдеща намеса („FFAI“). Датите, посочени от жалбоподателя, не съвпадат точно с датите, държани от Комисията. Едва на 18 юли 2002 г. OMSAR, с помощта на ЧВК, представя временен документ на FFAI, който обаче показва някои слабости. На 4 ноември 2002 г. Комисията представи своите коментари по предложението за FFAI. Едва на 6 февруари 2003 г. и не в началото на декември 2002 г., както посочва жалбоподателят, OMSAR е предоставило на Комисията актуализирана версия на плана. На заседание, проведено на 24 февруари 2003 г., делегацията информира OMSAR и PMC за становището си относно новия план. На 10 март 2003 г. OMSAR отново изпраща нова версия на плана, която е окончателно одобрена на 19 март 2003 г. с някои коментари.

Въпреки че процесът на вземане на решения несъмнено е бил дълъг, Комисията посочва, че няколко фактора обясняват закъсненията, които във всеки случай не се дължат изключително на Комисията. Комисията не остана пасивна, а по-скоро направи всичко

възможно, за да гарантира продължаването на проекта. Голяма част от времето, изтекло до окончателното одобрение на FFAI, е можело да бъде запазено, ако исканият документ от самото начало е отговарял на очакваните изисквания за качество.

Освен това Комисията призна, че е налице известно разминаване в мненията между нея и OMSAR относно това как да се процедира в опит да се позволи продължаващото участие на жалбоподателя след изтичането на срока на договора на 31 март 2003 г. Докато OMSAR предвиждаше подписването на нов договор в съответствие с процедурата на договаряне, делегацията счете за по-целесъобразно договорът да бъде изменен чрез допълнение. Въпреки това, поради времеви ограничения, делегацията промени подхода си и с писмо от 26 март 2003 г. информира OMSAR за възможността за процедура на договаряне с консорциума. След оценката на предложението, на 15 април 2003 г. делегацията информира OMSAR, че по няколко причини не може да внесе предложението в седалището на Комисията за одобрение. Делегацията се позова на циркулярното писмо от 8 януари 2003 г., издадено от Генерална дирекция „Бюджет“ на Комисията, относно преразглеждането на цените.

Комисията стигна до заключението, че след преоценката на преписката е ясно, че дължащите се на нея забавяния са обосновани. Първоначалното решение за отхвърляне на предложението за процедура на договаряне е обосновано от съображения за добро финансово управление.

3.3 В становището си жалбоподателят посочва, че само по себе си становището на Комисията предоставя достатъчно доказателства за закъснения. Например в становището на Комисията бяха направени позовавания на факта, че делегацията действително е отнела не по-малко от четири месеца, преди окончателно да представи коментари по първото предложение за FFAI. Безпристрастен наблюдател едва ли би могъл да заключи, че вземането на решение за удължаването на проекта е объркано и изпълнено с различни предложения и фалшиви очаквания.

В становището си жалбоподателят посочва също, че контекстуализирането на становището на Комисията, а именно позоваването на предполагаемото ниско качество на предоставяните от жалбоподателя услуги за техническа помощ, е произволно и не е релевантно по въпроса. Жалбоподателят също така заяви, че не е вярно, че предложените такси са „ *много по-високи, отколкото в други договори от същото естество* “. Жалбоподателят също така заяви, че становището на Комисията, че предложените автобиографии не отговарят на стандартите, също е неточно.

3.4 В отговор на петия въпрос на Омбудсмана за по-нататъшните проверки във връзка с позоваването от страна на Комисията на предполагаемо ниското качество на услугите за техническа помощ, предоставяни от жалбоподателя, Комисията заяви, че нейната оценка на качеството на предоставяните от жалбоподателя услуги е потвърдена от самия бенефициер на техническата помощ. Всъщност на 16 май 2002 г. OMSAR изпрати писмо до делегацията, в което отправи следните критични забележки по отношение на жалбоподателя: професионална некомпетентност на някои експерти, липса на динамика

и гъвкавост в екипа, безотговорност от страна на ръководителя на проекта, недостатъчна координация и прекомерна бюрокрация.

В отговор на шестия въпрос на Омбудсмана относно размера на предложените такси в сравнение с други договори Комисията посочва, че предложените такси действително са по-високи, отколкото в други договори от същото естество, подписани в рамките на проекта. Преразглеждането на цените доведе до увеличения, вариращи от 30 % до 39 %, включително международния транспорт, и би означавало да се определи дневна сума от 919 EUR за такси на краткосрочни международни експерти, включително международен транспорт. Противно на необоснованото становище на жалбоподателя, това преразглеждане на цените предполага по-голяма сума от тази, приложима за други подобни договори, подписани в рамките на проекта. За целите на поверителността и за да не се накърняват търговските интереси на въпросните дружества, Комисията отбеляза, че ще се въздържи от предоставянето на допълнителни подробности относно тези договори. Комисията обаче подчерта, че съхранява копия от такива договори, които са на разположение на Омбудсмана, ако счита, че е необходима проверка на досието. Що се отнася до качеството на автобиографиите, Комисията отново изрази становището си в становището си от 22 декември 2004 г. От таблица, включена като приложение към писмото на делегацията до OMSAR от 15 април 2003 г., Комисията заключава, че повечето от предложените автобиографии не съответстват на поисканите профили за въпросния проект. Само три от десет профила могат да бъдат счетени за подходящи.

3.5 В допълнителните си съображения жалбоподателят посочва, що се отнася до отговора на Комисията на петия въпрос на Омбудсмана, че е запознат с писмото на OMSAR до делегацията от 16 май 2002 г. и може да се съгласи, че някои от експертите понякога не са достатъчно динамични и гъвкави, за да се справят с ежедневните предизвикателства. Въпреки това, почти всички експерти, които са работили по този проект, са имали положителни резултати, преди да се присъединят към този проект, и впоследствие отново са работили успешно в други проекти, включително финансирани от ЕК.

Що се отнася до отговора на Комисията на шестия въпрос на Омбудсмана, жалбоподателят отбелязва, че таксите, платени през първата фаза на проекта, са значително по-ниски от таксите, платени по редица други финансирани от ЕО проекти в страната. Жалбоподателят заяви, че е подвеждащо да се твърди, че предложените увеличения ще достигнат 30 % или 38 %. Предложеното увеличение на размера на таксите, след внимателни и продължителни обсъждания с OMSAR, беше между 26 % и 28 % за международните експерти и 30 % за националните експерти. Това следва да се прецени в контекста на много ниското равнище на таксите в началото на проекта през 1999 г. и факта, че това увеличение ще се прилага за период от седем години. Жалбоподателят заяви също така, че представеният от Комисията рейтинг на автобиографиите на предложените експерти, който никога не е бил показан на жалбоподателя, е бил пристрастен и фактически погрешен.

3.6 Омбудсманът отбелязва, че планът за втората фаза на проекта е озаглавен „Рамка за

бъдеща намеса“. Различните предложения за втория етап бяха представени от OMSAR. От документите по преписката става ясно, че хронологията на представените от OMSAR предложения и на реакциите на Комисията е следната:

На 18 юли 2002 г. OMSAR изпраща писмо до ръководителя на делегацията, приложено към документ, озаглавен „Обща рамка за бъдещите интервенции“, който съдържа приоритетите на OMSAR за следващите години. На 4 ноември 2002 г. делегацията отговори с подробни коментари на писмото на OMSAR от 18 юли 2002 г. Делегацията заяви, че документът трябва да бъде внимателно преразгледан от участващите страни. На 6 февруари 2003 г. OMSAR представи на делегацията „ *Проект OMSAR за (...) фаза II Глобален работен план (2003—2005)* “ (13) , който беше изготвен съвместно с жалбоподателя и който взе предвид коментарите, направени от делегацията в писмото ѝ от 4 ноември 2002 г. На 24 февруари 2003 г. се проведе среща между делегацията, OMSAR и персонала на жалбоподателя, на която делегацията изрази мнението си по предложението. На 6 март 2003 г. се проведе нова среща. След тези срещи, на 10 март 2003 г. OMSAR изпрати на делегацията изменена версия на Глобалния работен план (2003—2005 г.). С писмо от 19 март 2003 г. до OMSAR делегацията одобри Глобалния работен план (2003—2005 г.), при условие че бъдат направени някои забележки. С писмо от 26 март 2003 г. делегацията прикани OMSAR да продължи обсъжданията си с жалбоподателя относно човешките ресурси и финансовите аспекти и да изпрати пълно досие по договора. С писмо от 4 април 2003 г. OMSAR представя на делегацията доклада за преговорите и досието по договора. С писмо от 15 април 2003 г. делегацията направи подробни коментари по предложението и заяви, че не може да представи предложението за одобрение в седалището в Брюксел.

3.7 От горепосочената хронология е видно, че с изключение на периода между 18 юли и 4 ноември 2002 г., когато не е имало реакция по предложението, Комисията не е била нерешителна или неотговаряща на няколко представени предложения. Що се отнася до периода между 18 юли и 4 ноември 2002 г., Омбудсманът най-напред би искал да отбележи, че предложението, представено от OMSAR на 18 юли 2002 г., е, според неговите собствени термини, „ *предварителен документ, който трябва да бъде преразгледан по-внимателно от всички заинтересовани страни, включително [самият OMSAR]* “. Изглежда, че до края на септември 2002 г., т.е. крайният срок, посочен от Комисията в становището ѝ за втората фаза на програмата, Комисията действително не е реагирала на това предложение, а вместо това е решила да финансира удължаването на съществуващия договор с още шест месеца, т.е. от 30 септември 2002 г. до 31 март 2003 г. (14) . Реакцията на Комисията на първоначалното предложение дойде на 4 ноември 2002 г. След представянето на второто предложение от OMSAR на 6 февруари 2003 г. изглежда, че Делегацията е отговорила по същество на представените предложения. Различните писма, изпратени от Делегацията до OMSAR, и по-специално писмата от 4 ноември 2002 г. и 15 април 2003 г., съдържат подробни оценки на предложенията.

3.8 Въз основа на гореизложеното Омбудсманът заключава, че не е имало нерешителност или липса на отговор от името на Комисията. Тъй като другите аргументи,

представени от жалбоподателя в неговото становище, нямат пряко отношение към твърдението на жалбоподателя, омбудсманът не счита за необходимо да ги анализира допълнително.

3.9 Въз основа на изложените по-горе съображения Омбудсманът намира случай на лошо администриране от страна на Комисията по отношение на тези аспекти на случая.

4 По твърдението, че предложението е отхвърлено по произволен начин и без да се предоставя възможност за изслушване

4.1 В становището си жалбоподателят прави ново твърдение, а именно, че предложението за втора фаза на проекта просто е отхвърлено, без да се дава възможност на OMSAR или на жалбоподателя да бъдат изслушани. В този контекст жалбоподателят също така твърди, че е произвол на основание, че е бил поканен от делегацията да направи, съвместно с OMSAR, предложения относно бюджетните параметри, но след това съвместното предложение е било отхвърлено от самата делегация, която е предложила тази договореност.

4.2 В допълнителното си становище Комисията заяви, че не може да се съгласи с твърденията на жалбоподателя. Обсъжданията между делегацията и OMSAR относно втората фаза на проекта започнаха на 18 юли 2002 г. и трябваше да приключат до 30 септември 2002 г. Въпреки това, тъй като не беше възможно да се получи приемлив работен план до определения краен срок, Комисията показа максимална гъвкавост по отношение на жалбоподателя, като удължи договора до март 2003 г. Следователно жалбоподателят и OMSAR са разполагали с допълнителни шест месеца, за да подготвят работния план. Въпреки факта, че още на 4 ноември 2002 г. Комисията представи своите мнения относно отхвърления работен план, както и някои насоки за изготвянето на този документ, приемлив работен план беше представен едва на 10 март 2003 г. и одобрен на 19 март 2003 г. с някои коментари. На 6 март 2003 г. делегацията организира среща с OMSAR и жалбоподателя, за да изясни как договорът за техническа помощ може да бъде удължен. Въпреки първоначалните различия в мненията между OMSAR и жалбоподателя относно това как да се действа с цел да се позволи продължаващото участие на жалбоподателя след изтичането на срока на договора, Комисията отново показа максимална гъвкавост, като промени подхода си. В действителност Комисията се съгласи с OMSAR, че следва да бъде подписан нов договор след процедура на договаряне с жалбоподателя, въпреки че Комисията беше на мнение, че е по-целесъобразно договорът да бъде изменен чрез допълнение.

Що се отнася до корекцията на таксите, делегацията непрекъснато осигуряваше диалог с жалбоподателя. На 17 февруари 2003 г. жалбоподателят изпраща писмо до Делегацията, на което на 26 февруари 2003 г. е отговорено надлежно. В отговор на този отговор жалбоподателят изпрати допълнително писмо до Делегацията на 5 март 2003 г. Освен това бяха проведени различни неофициални срещи между OMSAR, жалбоподателя и делегацията, на които последната информира жалбоподателя, че е възможна известна гъвкавост, макар и в определени граници. Всъщност една от тези срещи се състоя на 24 февруари 2003 г., в протокола от която ясно се посочва, че евентуалното увеличение ще възлиза на 10 %. Настоящият протокол е надлежно изпратен на ръководителя на екипа

на жалбоподателя по електронна поща. Следователно, ако преговорите се провалят, това се дължи на нежеланието на жалбоподателя да вземе предвид насоките на делегацията.

4.3 В допълнителните си забележки жалбоподателят заяви, че на Комисията ѝ е отнело половин година, за да отговори на първоначалния проект, който е бил представен в началото на юли 2002 г., а незначителни коментари са били получени до края на ноември 2002 г. след много настояване от страна на консорциума и OMSAR. Вторият проект беше представен през декември 2002 г. и не бяха получени сериозни коментари. Въпреки това, редица нови директиви и предложения бяха направени от служителите на делегацията и след известно време отново бяха променени. Вярно е, че бяха проведени редица неофициални срещи в контекста на изготвянето на новия работен план, в който служители на Комисията направиха широкообхватни предложения относно степента на възможно или допустимо увеличение на таксите, но в крайна сметка Комисията изрично реши, че OMSAR и консорциумът следва да разрешат този въпрос и да постигнат взаимноприемлив подход. За тази цел OMSAR назначи комитет, който да разгледа този въпрос и да представи разумно и практическо предложение. Комисията посочи, че подобно съвместно предложение вероятно ще бъде прието. В крайна сметка този комитет стигна до заключения, които водят до увеличения между 20 % и 28 % за международните експерти и 30 % за местните експерти, които са приемливи и за двете страни, а именно OMSAR и консорциума. Когато обаче тези заключения бяха представени на Комисията, делегацията все пак ги отхвърли.

4.4 Омбудсманът отбелязва, въз основа на хронологията на събитията, представени в точка 3.6 по-горе, че Комисията и OMSAR са били в диалог помежду си по отношение на предложението за втората фаза на проекта и че са проведени няколко срещи между Комисията, OMSAR и жалбоподателя. Следователно твърдението на жалбоподателя, че предложението е било отхвърлено, без да се предостави на заинтересованите страни правото да бъдат изслушани, не може да бъде уважено.

Що се отнася до предполагаемия произвол, Омбудсманът отбелязва, че в писмото си от 26 март 2003 г. до OMSAR Комисията действително е посочила, че OMSAR следва да продължи обсъжданията си с жалбоподателя относно човешките ресурси и финансовите аспекти. В това писмо се посочва също, че досието ще трябва да бъде изпратено на делегацията, която след това ще прецени дали е целесъобразно да поиска одобрението на Комисията, за да започне процедурата на договаряне. В писмото се посочва, че ако такова искане бъде отправено от делегацията и одобрено от Комисията, OMSAR ще бъде упълномощено да участва в процедурата на договаряне, за да формализира проекта на договор. Омбудсманът отбелязва, че противно на подразбиращото се от жалбоподателя, нищо в горепосоченото писмо до OMSAR не показва, че е налице договореност, която делегацията е предложила, или че предложението ще бъде прието изцяло от делегацията. Всъщност това не би могло да се случи, тъй като подробните финансови аспекти на предложението все още не са били представени на делегацията (15) . С писмо от 15 април 2003 г. делегацията информира OMSAR, че предложението ѝ от 4 април 2003 г. не може да бъде одобрено поради причините, обяснени в подробната оценка на

предложението, която е приложена към писмото и се отнася главно до финансовите аспекти на предложението, т.е. до увеличаването на таксите, както и до качеството на автобиографиите. Като взе предвид този резултат, делегацията прикани OMSAR да обяви международна покана за представяне на оферти, за да избере доставчика на техническа помощ. Омбудсманът отбелязва, че в оценката на делегацията не е имало нищо, от което да изглежда, че последната е действала произволно, когато е отхвърлила предложението на OMSAR от 4 април 2003 г.

4.5 Поради това въз основа на гореизложените съображения не беше установен случай на лошо администриране по отношение на допълнителното твърдение на жалбоподателя.

Възможността за приятелско решение

В член 3, параграф 5 от неговия устав омбудсманът се задължава да търси, доколкото е възможно, приятелско решение със съответната институция, за да се отстрани случай на лошо управление и да се удовлетвори жалбоподателят.

Поради това Омбудсманът направи следното предложение за приятелско решение на Комисията:

Комисията би могла да преразгледа решението си за възстановяване на сумата от 29 306,65 EUR от жалбоподателя по отношение на екипа за обратно спиране, доколкото то се отнася до частите от сумата, които съответстват на закупените самолетни билети и дневните надбавки, платени през десетдневния период преди началото.

Отговор на Комисията на предложението на омбудсмана

Комисията заяви, че вследствие на предложението на Омбудсмана и в интерес на предприемането на мерки за разрешаване на въпроса, тя е преразгледала досието и е приела предложението на Омбудсмана за приятелско решение.

Поради това Комисията преизчисли разходите, свързани със закупените самолетни билети и дневните надбавки, платени през десетдневния период преди началото, на следната основа:

В своето решение (16) Омбудсманът посочва, че „ *[i] изглежда, че предучилищната фаза е била период от десет дни в самото начало на договора, въпреки че не е ясно дали този период обхваща точно първите десет дни (от 30 септември до 9 октомври 1999 г.) от договора. Ясно е обаче, че предучилищната фаза е била прекратена до 14 октомври 1999 г., както Комисията посочва в репликата си, че предварителният доклад е бил одобрен по този* въпрос“.

Комисията е счела първия ден, отработен от предпазните устройства (както е посочено в техните графици) за началото на периода преди началото, който по този начин е продължил от 2 октомври до 11 октомври 1999 г. (17) . Следователно разходите на обща стойност 3 536,23 EUR (18) , съответстващи на дневни и самолетни билети, вече се считат за допустими.

Комисията заключи, че е приела предложението на Омбудсмана за приятелско решение. В съответствие с това предложение сумата от 3 536,23 EUR за самолетни билети и дневни за периода преди началото беше приспадната от подлежащата на възстановяване сума. Следователно сумата, която трябва да бъде възстановена, ще бъде 25 770,42 EUR вместо първоначалната сума от 29 306,65 EUR. Комисията обаче подчерта, че ако жалбоподателят не е склонен да приеме това предложение, тя не би искала да се откаже от друго твърдение.

Забележки на жалбоподателя

Жалбоподателят заяви, че след около три години не може да отрече, че крайният резултат от процедурата по обжалване далеч не е задоволителен. Тъй като обаче жалбоподателят призна, че статутът на Омбудсмана не му позволява да надхвърля предложеното приятелско решение, той реши да се въздържи от всякакви допълнителни забележки и прие предложението. Жалбоподателят благодари на Омбудсмана за неговите усилия и поиска да знае на кого в Комисията следва да адресира своята „фактура за сетълмент“.

РЕШЕНИЕТО

1 По твърдяното необосновано събиране и искането за възстановяване и другите две твърдения

1.1 Жалбоподателят е дружество на консултанти по управление, което в консорциум, сформиран заедно с друго дружество, е изпълнител по изпълнението на проект за развитие на Европейската комисия в трета държава. Според жалбоподателя договорът за консултация за мониторинг на проекти, подписан през август/септември 1999 г., е бил несправедливо управляван от делегацията на Комисията в страната („делегацията“). В жалбата си до Европейския омбудсман, както и в становището си, жалбоподателят прави три твърдения, а именно, че i) решението на Комисията от 22 януари 2003 г. за възстановяване на сумата от 29 306,65 EUR, представляваща дневните разходи и разходите за билети за екипа за поддръжка на домашния офис, фактурирани от консорциума през годините, е необосновано; II) Комисията е показала нерешителност и липса на отговор по отношение на плана, който консорциумът е представил през юни и декември 2002 г. и отново през март 2003 г. за втората фаза на проекта; и iii) предложението за втора фаза на проекта просто е отхвърлено, без да се дава възможност на OMSAR или на жалбоподателя да бъдат изслушани.

1.2 Въз основа на своя анализ на досието в предложението си за приятелско решение от 15 февруари 2007 г. омбудсманът не откри случай на лошо администриране по отношение на твърденията ii) и iii) по-горе.

1.3 Що се отнася до първото твърдение, в становището си Комисията посочва, че има достатъчно правни основания да иска възстановяване на сумата от 29 306,65 EUR. В становището си жалбоподателят припомня, че копие от писмото от 30 септември 1999 г. от OMSAR е било на разположение на делегацията повече от пет години. В това писмо OMSAR представи на вниманието на жалбоподателя редица въпроси, които бяха обсъдени и съгласувани с Делегацията, включително разходите за екипа за подкрепа.

Омбудсманът проведе допълнителни проверки по този въпрос на 15 март 2006 г., на които Комисията отговори на 20 юли 2006 г., като запази позицията си да поиска възстановяване на 29 306,65 EUR.

1.4 На 15 февруари 2007 г. Омбудсманът отправя до Комисията предложение за приятелско решение, като предлага на Комисията да преразгледа решението си за възстановяване на сумата от 29 306,65 EUR от жалбоподателя по отношение на екипа за обратно спиране, що се отнася до частите от сумата, които съответстват на закупените самолетни билети и дневните надбавки, платени през десетдневния период преди началото.

1.5 В отговора си от 14 май 2007 г. Комисията посочва, че в интерес на разрешаването на въпроса е преразгледала преписката и е приела предложението на Омбудсмана за приятелско решение. Комисията обясни, че въз основа на тази преоценка разходите в размер на 3 536,23 EUR (19) , съответстващи на дневни и самолетни билети, вече са счетени за допустими. Комисията заключи, че в съответствие с предложението на Омбудсмана за приятелско решение сумата от 3 536,23 EUR за самолетни билети и дневни за периода преди началото е била приспадната от подлежащата на възстановяване сума. Следователно сумата, която трябва да бъде възстановена, ще бъде 25 770,42 EUR вместо първоначалната сума от 29 306,65 EUR.

1.6 В становището си жалбоподателят прие приятелското решение. Жалбоподателят обаче заяви, че след около три години не може да отрече, че крайният резултат от процедурата по обжалване далеч не е задоволителен. Тъй като обаче жалбоподателят призна, че статутът на Омбудсмана не му позволява да надхвърля предложеното приятелско решение, той реши да се въздържи от всякакви допълнителни забележки. Жалбоподателят благодари на Омбудсмана за неговите усилия и поиска да знае на кого в Комисията следва да адресира своята „фактура за сетълмент“.

1.7 Омбудсманът отбелязва, че жалбоподателят, въпреки че не е напълно доволен от цялостния резултат, е приел приятелското решение. По отношение на въпроса на жалбоподателя относно това към кого следва да се обърне по отношение на фактурата за постигане на споразумение, омбудсманът вярва, че Комисията ще се свърже незабавно с жалбоподателя по отношение на окончателното възстановяване.

2 Заключение

Вследствие на инициативата на Омбудсмана изглежда, че Комисията и жалбоподателят са договорили приятелско решение на жалбата. Поради това омбудсманът приключва случая.

Председателят на Комисията също ще бъде информиран за това решение.

Твоята искрено,

П. Никифорос Диамандурос

(1) От договора става ясно, че жалбоподателят го е подписал на 30 август 1999 г., а OMSAR го е подписал на 30 септември 1999 г.

(2) Под „заден ход“ жалбоподателят се позовава на екипа за подкрепа в основния си офис в Нидерландия.

(3) В писмото на делегацията от 10 декември 1999 г. се посочва, че първоначалният доклад е бил дължим 60 дни след подписването на договора.

(4) В това отношение Комисията прилага приложение Г към специалните условия, озаглавено „Списък на таксите и разходите (финансово предложение на [жалбоподателя])“.

(5) Омбудсманът отбелязва, че жалбоподателят само имплицитно се е позовал на принципа на оправданите правни очаквания, като е посочил, че е следвал процедурата в продължение на три години и половина и че винаги е бил възстановяван от Комисията.

(6) Вж. Годишен доклад за 1997 г., стр. 22.

(7) Вж. бележка под линия 2.

(8) Договорното писмо е подписано от жалбоподателя на 30 август 1999 г. и от OMSAR на 30 септември 1999 г. и също така съдържа потвърждението (не е извършено) от ръководителя на делегацията.

(9) Финансовото предложение е от 12 ноември 1998 г.

(10) В разбивката на цените се посочват три позиции, а именно i) такси, ii) преки разходи и iii) възстановими разходи.

(11) Техническото предложение е от 17 ноември 1998 г.

(12) Вж. Решение на Първоинстанционния съд от 14 септември 1998 *г. по дело Embassy Limousines/Парламент* (T-203/96, Recueil, стр. II-4239, точка 74 и цитираната съдебна практика).

(13) означението „Предмет„в това писмо се отнася до *„Общ работен план за бъдещи интервенции (FFAI)* “.

(14) OMSAR подписва допълнението към договора на 19 септември 2002 г., а жалбоподателят го подписва на 30 септември 2002 г. На 11 октомври 2002 г. договорът е одобрен от ръководителя на делегацията за финансиране от Европейската общност.

(15) В писмото си от 19 март 2003 г. делегацията уведомява OMSAR, че изготвените по това време бюджетни таблици имат за цел само да илюстрират въпроса и не могат да бъдат предмет на разглеждане, а още по-малко на одобрение.

(16) С „решение“ Комисията всъщност се позовава на предложението на омбудсмана за приятелско решение.

(17) Сумата е изчислена въз основа на документа, приложен като приложение 1.б към становището на Комисията от 20 юли 2006 г. („Документ *за участие: Септември/октомври 1999* г.).

(18) Отговорът на Комисията съдържа подробна таблица относно това изчисление.

(19) Отговорът на Комисията съдържа подробна таблица относно това изчисление.